A fiÃº, akit elrabolt az Ã©jfÃºriÃ¡ja

by KenzS

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Adventure, Friendship
Language: Hungarian
Characters: Hiccup, Stoick, Toothless, Valka
Status: In-Progress
Published: 2014-09-01 16:47:41
Updated: 2015-02-20 17:17:38
Packaged: 2016-04-26 20:53:11
Rating: T
Chapters: 10
Words: 9,538
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: Hablaty elkÃ©szÃ-tette az Ã¶nmÅ±kÃ¶dÅ‘ szÃ¡rnyat, mielÅ‘tt megkÃ¼zdÃ¶tt volna Asztriddal. ElkÃ¼ldte a sÃ¡rkÃ¡nyt, aki nehÃ©z szÃ-vvel ugyan, de elmegy. Fogatlan fejÃ©ben megfogalmazÃ³dik egy terv, hogy ne veszÃ-tse el legjobb barÃ¡tjÃ¡t. Hablaty mihez kezd egy Ãºj vilÃ¡gban? Megtudja Valka titkÃ¡t? PlÃ©hpofa hogyan dolgozza fel, hogy mÃ¡r a mÃ¡sodik embert veszÃ-tette el?

1. Ã–nmÅ±kÃ¶dÅ‘

Az egÃ©sz Ã©jszakÃ¡m rÃ¡ment, de elkÃ©szÃ-tettem. Egy olyan szÃ¡rnyat, ami magÃ¡tÃ³l mÅ±kÃ¶dik. RÃ¡jÃ¶ttem, hogy nem lehet itt, bujdosva. Az igazsÃ¡got nem fogom elmondani a falunak, elszÃ¶kni pedig nem fogok. Kitekintettem, Ã©s lÃ¡ttam, hogy hamarosan felkel a nap. Fogtam a szÃ¡rnyat Ã©s elindultam vele Fogatlanhoz.

Ma hagyom nyerni Asztridot, Ã-gy Å• Ã¶lheti meg a sÃ¡rkÃ¡nyt, Ã‰n nem lennÃ©k kÃ©pes rÃ¡. A mai nap utÃ¡n minden visszatÃ©r a rendes kerÃ©kvÃ¡gÃ¡sba. Az-az Ã‰n leszek a falu Ã©s apÃ¡m szÃ©gyene, a leggyatrÃ¡bb viking, akit lÃ¡tott ez a sziget.

A medencÃ©be Ã©rve Fogatlan mÃ©g aludt, de rÃ¡lÃ©ptem egy faÃ¡gra, Ã-gy felkelt. OdajÃ¶tt hozzÃ¡m, Ã©s Ã©rdeklÅ‘dve tekintett a fekete szÃ¡rnyra.

- Na, ennek biztosan Ã¶rÃ¼lni fogsz - mondtam, mire kÃ-vÃ¡ncsi tekintettel nÃ©zett rÃ¡m. Leszedtem rÃ³la a nyerget, majd a farkat is. Nem mondanÃ¡m, hogy kÃ¶nnyen ment, sokat ellenkezett ez ellen, de valahogy mÃ©gis sikerÃ¼lt. Az Ãºj szÃ¡rnyat is nehezen tettem rÃ¡. Ã‰rdeklÅ‘dve tekintett Ãºj szÃ¡rnyÃ¡ra, majd meglepÅ‘dÃ¶tt mikor Ã©szrevette, hogy egyÃ¼tt mozog mÃ¡sikkal. LeÃ¼lt a fÃ¶ldre Ã©s csak nÃ©zett rÃ¡m, majd hamarosan hozzÃ¡m bÃºjt. MeglepÅ‘dtem tettÃ©n, de megsimogattam a fejÃ©t.

- Fogatlan, azt szeretnÃ©m, ha elmennÃ©l - suttogtam. MegbÃ¶kdÃ¶ste az oldalam - Figyelj, Ã-gy lesz a legjobb mindkettÅ‘nknek. Te egy

sÃ¡rkÃ¡ny vagy, Ã‰n pedig egy ember nem lehetÃ¼nk barÃ¡tok, Ã©s nem szeretnÃ©m azt sem, ha ide lennÃ©l kÃ¶tve - motyogtam. Fogatlan szomorÃºan nÃ©zett rÃ¡m, Ã©s megrÃ¡zta a fejÃ©t. Mindig megdÃ¶bbent az, hogy milyen intelligens - SajnÃ¡lom Fogatlan - hangom alig lehetett hallani. Fogatlan megnyalta az arcomat - Te is hiÃ¡nyozni fogsz pajti - simogattam meg az orrÃ¡t.

FelszÃ¡llt, Ã‰n pedig szomorÃºan nÃ©ztem utÃ¡na. Elvesztettem az egyetlen barÃ¡tomat.

Visszaindultam a faluba, ahol mÃ¡r igencsak folyt az Ã©let. Asztrid dÃ¼hÃ¶s tekintettel nÃ©zett rÃ¡m, ami csak mÃ©g tovÃ¡bb rontott a napomon. FÃ¡radt voltam, lehet, hogy ma meghalok az arÃ©nÃ¡ban. Hirtelen egy Ã³riÃ¡s kezet Ã©reztem a vÃ¡llamon, majd meghallottam apÃ¡m hangjÃ¡t.

- Sok sikert az arÃ©nÃ¡ban fiam - mondta egy bÃ¼szke mosollyal, majd tovÃ¡bb Ã¡llt. Elmentem a nagyterembe reggelizni, Ã©rdekes mÃ³don most senki nem Ã¼lt mellÃ©m. Az utam ezutÃ¡n az arÃ©nÃ¡ba vezetett. BÃ©lhangos mÃ¡r ott volt, szerencsÃ©tlensÃ©gemre. Felmentem a lelÃ¡tÃ³ra, Ã©s nÃ©ztem a helyet, ahol ma megfogok kÃ¼zdeni a Hofferson lÃ¡nnyal.

* * *

><p>Sebesen repÃ¼ltem a jÃ©g barlang felÃ©, Ã©s kÃ¶zben Hablatyon gondolkoztam. Mi az, hogy nem lehetÃ¼nk barÃ¡tok, mert mÃ¡s fajbÃ³l szÃ¡rmazunk? Valka is ember. De valamilyen szinten megÃ©rtem Hablatyot is. Nem haragszom rÃ¡, mert neki ott van a helye az emberek kÃ¶zt. De FelhÅ‘ugrÃ³ azt mondta, hogy azÃ©rt hozta el ValkÃ¡t, mert neki ott van a helye kÃ¶ztÃ¼nk. Akkor Hablatynak is ott van a helye kÃ¶ztÃ¼nk. El kell hoznom Hablatyot HibbantrÃ³l. Å• a legjobb barÃ¡tom. De elÅ‘tte beszÃ©lnem kellene FelhÅ‘ugrÃ³val, vagy a gnÃºvaddal, nem vele nem. BerepÃ¼ltem a barlangba. IgazÃ¡bÃ³l Ã‰n egyik fÃ©szekhez sem tartozom. A legtÃ¶bb idÅ‘met Hibbanton-tÃ¶ltÃ¶ttem, Ã©s Ãºgy 10 Ã©ve talÃ¡ltam rÃ¡ erre a helyre. Akkor mÃ¡r itt volt Valka is, aki egybÅ‘l megcsodÃ¡lt, hogy milyen gyÃ¶nyÃ¶rÅ± vagyok. Tekintettemmel FelhÅ‘ugrÃ³t kezdtem keresni. Nem talÃ¡ltam, szÃ³val egybÅ‘l azt a kÃ¶vetkeztetÃ©st vontam le, hogy elment azzal a nÅ‘vel repÃ¼lni, de Ãºgy tÅ±nik tÃ©vedtem, mert meghallottam magam mÃ¶gÃ¼l a hangjÃ¡t.<p>

- Mi tÃ¶rtÃ©nt veled, Ã©jfÃºria? - kÃ©rdezte komolyan. Szembe fordultam vele Ã©s nagy vonalakban elmondtam neki a tÃ¶rtÃ©netet.

- LelÅ‘tt egy gyatra viking srÃ¡c, aki megcsinÃ¡lta nekem ezt az Ãºj szÃ¡rnyat - emeltem fel farkamat. FelhÅ‘ugrÃ³ Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zett rÃ¡m.

- Nem Ã©rtem. ElmagyarÃ¡znÃ¡d? - Ã¼lt le.

Mindent elmondtam neki az elejÃ©tÅ‘l a vÃ©gÃ©ig. Hogy Hablaty, hogy lÅ‘tt le a portyÃ¡nÃ¡l, majd kÃ©szÃ-tett nekem szÃ¡rnyat, Ã©s miÃ©rt kÃ¼ldÃ¶tt el, majd azt a tervemet is elmondtam neki, miszerint Ã‰n ideakarom hozni. SokÃ¡ig gondolkozott, de vÃ©gÃ¼l olyan vÃ¡laszt mondott, aminek Ã¶rÃ¼ltem, mint viking a szekercÃ©nek.

- Figyelj, Ã‰n nem ismerem Å•t, de ha szerinted idevalÃ³, akkor biztosan jÃ³l kijÃ¶nnÃ©nek ValkÃ¡val - mondta nyugodtan.

- Akkor idehozhatom Å•t? - kÃ©rdeztem izgatottan. FelhÅ‘ugrÃ³ elgondolkodva nÃ©zett rÃ¡m.

- CsinÃ¡lj, amit akarsz - rÃ¡ntotta meg a vÃ¡llÃ¡t, ami egy igennel volt egyenlÅ‘. Sebesen indultam ki a barlangbÃ³l, de hallottam Valka hangjÃ¡t is. Szerintem Ã©szrevehette a farkamat. Visszaindultam Hibbantra Ã©s kÃ¶zben a terven gondolkoztam, hogy fogom Å•t elhozni.

VÃ©gÃ¼l megszÃ¼letett a terv a fejemben. Ma portya lesz, Ã©s Ã‰n ekÃ¶zben fogom elhozni Hablatyot. Az elrabolom kicsit durva kifejezÃ©s. Mondjuk Ãºgy, hogy odaviszem, ahova tartozik.

* * *

><p>BÃ©lhangos felÃ©m tartotta a kezÃ©t, Gothi pedig megrÃ¡zta a fejÃ©t. A tÃ¶meg csalÃ³dottan sÃ³hajtott, majd a kovÃ¡csunk Asztrid fÃ¶lÃ© emelte kezÃ©t, vagyis, amit annak hasznÃ¡lt, mire a falu boszorkÃ¡nya bÃ³lintott. A tÃ¶meg ujjongani kezdett, Ã‰n pedig boldog voltam, hogy ezen is tÃºl vagyok.<p>

Asztridot hÅ‘skÃ©nt Ã¼nnepeltÃ©k, mert legyÅ‘zÃ¶tt. ApÃ¡m pedig... vegyes Ã©rzelmekkel volt velem. CsalÃ³dott is bennem, meg persze Ã¶rÃ¼lt is neki, hogy vÃ©gre olyan fia van, amilyet mindig is akart. BÅ±ntudatom van emiatt. Hogy hazudok neki. MÃ¡r esteledett, de elmentem a medencÃ©hez. HiÃ¡nyzik Fogatlan. A rajz, amit kÃ©szÃ-tett mÃ©g mindig ott volt. Mikor mÃ¡r teljesen besÃ¶tÃ©tedett, akkor indultam haza, ahol Ãºgy hallottam, hogy portya van. Siettem a mÅ±helybe, de apÃ¡m elkapott Ã©s megrÃ¡zta a fejÃ©t:

- Nem, Te mÃ©gy harcolni - nyomta a fejembe a szekercÃ©t, Ã©s ellÃ¶kÃ¶tt. SutÃ¡n Ã¡lltam a kezemben lÃ©vÅ‘ fejszÃ©vel, de amikor megÃ©reztem apÃ¡m mÃ©rges tekintetÃ©t egybÅ‘l elindultam. TermÃ©szetesen nem akartam sÃ¡rkÃ¡nyt Ã¶lni, de nem akartam lebukni. Hirtelen meghallottam azt a hangot, amit semmivel sem lehet Ã¶sszetÃ©veszteni:

- Ã‰jfÃºria! Hasra! - egybÅ‘l Fogatlanra gondoltam, de... Nem Ã©rtettem semmit. Minek jÃ¶tt ide. Ja, igen Å• mÃ©g mindig sÃ¡rkÃ¡ny, Ã©s Ã-gy termÃ©szetes, hogy tÃ¡madja a falut. Asztrid, TakonypÃ³c Ã©s a tÃ¶bbiek szintÃ©n Ã¶lhettÃ©k a sÃ¡rkÃ¡nyokat. Hiszen rÃ©szt vettek a kikÃ©pzÃ©sen. Valami felrobbant mellettem, ezzel jÃ³ nagy fÃ¼stÃ¶t okozva. Ã‰reztem, ahogy valami megfogja a vÃ¡llamat, majd felrepÃ¼l velem.

- Ã•Ã¡Ã¡ - ordibÃ¡ltam, bÃ¡r magam sem tudom miÃ©rt. Fogatlanon kÃ-vÃ¼l nemigazÃ¡n lÃ¡ttam mÃ¡s Ã©jfÃºriÃ¡t, Ã©s mÃ¡r nem is igazÃ¡n tudnak mit kezdeni velem.

- Hablaty - hallottam apÃ¡m Ã¼vÃ¶ltÃ©sÃ©t, de addigra mÃ¡r eltÅ±ntÃ¼nk az Ã©jszakÃ¡ban. Nem tudtam hova visz, de bÃ-ztam benne annyira, hogy nem akar belÅ‘lem enni valÃ³t kÃ©szÃ-teni.

2. Valka

A sÃ¡rkÃ¡ny leejtett, majd pÃ¡r pillanat mÃºlva a hÃ¡tÃ¡n voltam. HÃ¡tratekintettem a farkÃ¡ra, Ã©s boldogan nÃ©ztem vissza elÅ‘re, mikor meglÃ¡ttam a mÅ±farkat. Nem tudom, hogy Fogatlan miÃ©rt hozott el. De egy kicsit haragszom rÃ¡. Mi az, hogy csak Ã-gy elrabol?

EgyÃ¡ltalÃ¡n hova visz engem? Mindegy, majd megtudom, legalÃ¡bbis azt, hogy hova visz. MÃ¡r hajnalodott, mikor Fogatlan berepÃ¼lt egy barlangba Ã©s Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt egyet. Hol vagyok? Egyszer megjelent egy ismeretlen fajÃº sÃ¡rkÃ¡ny. Ilyet mÃ©g Ã©letemben nem lÃ¡ttam. Eddig sem lÃ¡ttam sok sÃ¡rkÃ¡nyt, de ilyet mÃ©g a sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶nyvÃ©ben sem lÃ¡ttam, vagy nem emlÃ©kszem rÃ¡. OdajÃ¶tt hozzÃ¡m Ã©s elkezdett szagolgatni.

- JÃ³ sÃ¡rkÃ¡ny - nyÃ¶szÃ¶rÃ¶gtem, mikÃ¶zben igyekeztem hÃ¡trÃ¡bb hajolni a sÃ¡rkÃ¡nytÃ³l, de meghallottam egy hangot.

- Te ki vagy? - a sÃ¡rkÃ¡ny elhajolt tÅ‘lem, Ã-gy meglÃ¡thattam a hang tulajdonosÃ¡t. Egy harmincas Ã©vei vÃ©gÃ©n jÃ¡rÃ³ nÅ‘ volt. Furcsa tekintettel mÃ©regetett.

- Hablaty vagyok, Ã©s most rabolt el a sÃ¡rkÃ¡nyom - villantottam felÃ© egy kÃ-nos mosolyt, mire felvont szemÃ¶ldÃ¶kkel nÃ©zett rÃ¡m. KÃ¶zelebb jÃ¶tt hozzÃ¡m, vagyis inkÃ¡bb kÃºszott, Ã‰n pedig legszÃ-vesebben leugortam volna Fogatlan hÃ¡tÃ¡rÃ³l, hogy elmenekÃ¼ljek.

- Ã‰n pedig Valka - egyenesedett ki - KÃ¶vess - intett. Fogatlan elindult velem, Ã‰n pedig azon gondolkoztam ki lehet ez a nÅ‘? Itt Ã©l a sÃ¡rkÃ¡nyokkal egyedÃ¼l? Ha igen, akkor vajon miÃ³ta? Ã‰s egyÃ¡ltalÃ¡n, hogy kerÃ¼lt ide? Egy sÃ¡rkÃ¡ny hozta ide? Annyi kÃ©rdÃ©s fogalmazÃ³dott meg bennem, hogy nem is tudom melyiket tegyem fel neki elÅ‘szÃ¶r, bÃ¡r Ãºgy Ã©rzem erre nem most fog sor kerÃ¼lni.

Nagyon a gondolataimba mÃ©lyedhettem, mert arra eszmÃ©ltem fel, hogy Fogatlan lelÃ¶k a hÃ¡tÃ¡rÃ³l. Zavartan nÃ©ztem szÃ©t. Az elsÅ‘ dolog amit meglÃ¡ttam az tÃ¶bb tÃ-z sÃ¡rkÃ¡ny volt. Egy Ã³riÃ¡si barlang, tele sÃ¡rkÃ¡nyokkal. GyÃ¶nyÃ¶rÅ± volt. MÃ¡s szÃ³t nem is igazÃ¡n tudnÃ©k mondani. Tele volt forrÃ¡sokkal, Ã©s zÃ¶ld nÃ¶vÃ©nyekkel, na meg jÃ©ggel. ElkÃ©pedve bÃ¡multam szÃ©jjel, Ã©s nem tudtam megszÃ³lalni. Az idegen szÃ³tlanul bÃ¡mult engem. Most vagy arra vÃ¡r, hogy kicsodÃ¡lkozzam magam, vagy Å‘ sem tud belekezdeni, vagy arra vÃ¡r, hogy Ã‰n kezdjek bele. Ãšgy tÅ±nik az elsÅ‘ Ã¡llÃ-tÃ¡som volt igaz, mert hamarosan meghallottam a hangjÃ¡t:

- Ã‰s, Hablaty, Te melyik szigetrÅ‘l jÃ¶ttÃ©l? - kicsit rekedt volt a hangja, mint aki mÃ¡r Ã©vek Ã³ta nem beszÃ©lt.

- HibbantrÃ³l - remegett a hangom. A nÅ‘ arcÃ¡n egy pillanatra hitetlensÃ©g futott vÃ©gig, de arcvonÃ¡sait azonnal visszarendezte.

- MesÃ©ld el, hogy, hogyan barÃ¡tkoztÃ¡l Ã¶ssze Ã©jfÃºria barÃ¡tunkkal - nÃ©zett rÃ¡m meredten. Nagy nehezen belekezdtem abba, hogyan is lÅ‘ttem le, - nem igazÃ¡n lehetett jÃ³ pont, hogy lelÅ‘ttem, - majd mikÃ©nt barÃ¡tkoztam Ã¶ssze vele. Hogy veszÃ-tettem az arÃ©nÃ¡ban, majd mikÃ©ppen hozott el. Hagytam neki idÅ‘t, hogy feldolgozza, amit az elÅ‘bb mondtam. JÃ¡rkÃ¡lni kezdett, majd hirtelen felÃ©m fordult:

- Hablaty, tÃ©ged Ã©rdekelnek a sÃ¡rkÃ¡nyok? - kÃ©rdezte kÃ-vÃ¡ncsian, mint aki nagyon felvillanyozÃ³dott. Å•szintÃ©n, most, hogy Ã-gy belegondolok nagyon is Ã©rdekelnek.

- Ã–hm... igen - mondtam. KÃ¶zelebb jÃ¶tt hozzÃ¡m, Ã©s mÃ©lyen a

szemembe nÃ©zve megkÃ©rdezte:

- Akarod, hogy tanÃ-tsalak? - izgatottnak lÃ¡tszott. Akarom-e, hogy tanÃ-tson? VÃ©gÃ¼l is, egy ideig itt leszek, Ã©s nem Ã¡rt, ha tudok egy pÃ¡r dolgot a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l.

- Igen - bÃ³lintottam magabiztosan, mire szÃ©les vigyor jelent meg az arcÃ¡n.

- Gyere, bemutatlak valakinek - indult el. ElmentÃ¼nk a szirt vÃ©gÃ©ig, vagyis a barlang vÃ©gÃ©ig. Egy Ã³riÃ¡si fehÃ©r sÃ¡rkÃ¡ny fekÃ¼dt ott. Kicsit ijesztÅ‘en festett, de nem volt annyira vÃ©szes.

- Å• itt a nagy gnÃºvad. Minden fÃ©szeknek van kirÃ¡lynÅ‘je, de Å‘ minden sÃ¡rkÃ¡nyok kirÃ¡lya. KivÃ©ve a bÃ©bi sÃ¡rkÃ¡nyokÃ©, Å•k nem hallgatnak senkire - nevetett fel. A sÃ¡rkÃ¡ny felÃ©nk fordult. Fogatlan meghajolt elÅ‘tte, Ã‰n pedig csodÃ¡lkozva nÃ©ztem rÃ¡. A sÃ¡rkÃ¡ny rÃ¡m lehelt, Ã©s egy kicsit havas lett a hajam.

- HÃº - kÃ©pedtem el. Ã‰rdekes mÃ³don egyÃ¡ltalÃ¡n nem fÃ©ltem a sÃ¡rkÃ¡nytÃ³l.

- Kedvel tÃ©ged - pillantott rÃ¡m.

* * *

><p>IsmÃ©t elvettek tÅ‘lem egy embert. ElÅ‘szÃ¶r Valka, aztÃ¡n meg Hablaty. Engednem kellett volna neki, hogy menjen a mÅ±helybe dolgozni, nem egybÅ‘l a mÃ©ly vÃ-zbe dobni. Lehet, hogy az arÃ©nÃ¡ban jÃ³l szerepelt, de mÃ©g nem Ã¡llt rÃ¡ kÃ©szen. Az Ã©jfÃºria miÃ©rt vitte el Å•t? Sosem vadÃ¡szik, erre meg elviszi Hablatyot. Minden az Ã‰n hibÃ¡m nem kellett volna elkÃ¼ldenem a kikÃ©pzÃ©sre, akkor nem tÅ±nt volna el. Megfogadtam magamnak, hogy vigyÃ¡zok rÃ¡, de nem sikerÃ¼lt. Mindig is kereste a bajt, Ã©s most ez tÃ¶rtÃ©nt.<p>

- PlÃ©hpofa, szÃ³ltam az embereknek, hogy elhalasszuk Asztrid prÃ³bÃ¡jÃ¡t - mondta BÃ©lhangos halkan. BÃ³lintottam egyet, majd felÃ¡lltam, hogy Ã¶sszeszedjem magam. Nem gyengÃ¼lhetek el. Nekem vÃ©geznem kell a fÅ‘nÃ¶ki feladataim - Mit csinÃ¡ljunk a sÃ¡rkÃ¡nyokkal? - kÃ©rdezte. Mit csinÃ¡ljunk a sÃ¡rkÃ¡nyokkal? Most egy kicsit tisztelni fogom a felesÃ©gemet Ã©s a gondolatait.

- Engedd el Å•ket - mondtam. BÃ©lhangos mÃ¡r Ã©ppen ellenkezni prÃ³bÃ¡lt, amikor kemÃ©nyen megszÃ³laltam - Azt mondtam engedd el Å•ket - mÃ¡r futott is, Ã‰n pedig elindultam a kovÃ¡cs mÅ±helybe, pontosabban Hablaty szobÃ¡jÃ¡ba. Bementem abba a kis helyisÃ©gbe, ahol a fiam Ã©lte az Å• privÃ¡t Ã©letÃ©t. Megpillantottam egy csomÃ³ papÃ-rt az asztalon, Ã©s Ã©rdeklÅ‘dve vettem fel Å•ket. A legtÃ¶bbÃ¶n egy furcsa szÃ¡rny szerÅ±sÃ©g volt, amit egyÃ¡ltalÃ¡n nem Ã©rtettem. Mindegy, ilyen volt Hablaty. Mindig valami Ãºjat talÃ¡lt fel.

* * *

><p>Valka egy nagyon kedves asszony, Ã©s nagyon sÃ¡rkÃ¡nybarÃ¡t. Elmondta, hogy Å•t FelhÅ‘ugrÃ³ hozta ide 15 Ã©ve, Ã©s nem igazÃ¡n bÃ¡nja. Å• nem lett volna kÃ©pes vÃ©gignÃ©zni ezeknek a jÃ³indulatÃº teremtmÃ©nyeknek a gyilkolÃ¡sÃ¡t. Valamilyen szinten megÃ©rtettem Å•t. Hiszen ezek nem vÃ©rengzÅ‘ vadÃ¡llatok. Most Ã©ppen repÃ¼ltÃ¼nk, Ã©s nagyon Ã©lveztem. Nem hittem volna, hogy egyszer talÃ¡lkozok

olyen emberrel, aki annyira szereti a repÃ¼lÃ©st, mint Ã‰n. Azt sem hittem volna, hogy talÃ¡lkozok sÃ¡rkÃ¡nybarÃ¡t emberrel!<p>

- Valka - pillantottam rÃ¡, Å• pedig egybÅ‘l felÃ©m fordÃ-totta a tekintetÃ©t - Neked nem hiÃ¡nyzik az otthonod? - kÃ©rdeztem tÅ‘le. Hiszen Ãºgy 37-39-re tippelnÃ©k az Ã©letkorÃ¡t illetÅ‘en, Ã©s ha rendes viking csalÃ¡dbÃ³l szÃ¡rmazik, akkor mÃ¡r valÃ³szÃ-nÅ±leg hÃ¡zas volt, mikor FelhÅ‘ugrÃ³ elrabolta, sÅ‘t, lehet gyereke is volt.

- NÃ©ha, de akkor a sÃ¡rkÃ¡nyok megvigasztalnak - simogatta meg a sÃ¡rkÃ¡nya fejÃ©t. A sÃ¡rkÃ¡nyok megvigasztaljÃ¡k. Mindig azt hittem, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyokat meg kell Ã¶lni, de aztÃ¡n jÃ¶tt Fogatlan, Ã©s mindent megvÃ¡ltoztatott.

* * *

><p>Idegesen vÃ¡gtam a fejszÃ©t a fÃ¡ba. Nem tartjuk meg a prÃ³bÃ¡t, mert Hablatyot elvitte egy hÃ¼lye Ã©jfÃºria. De azÃ©rt sajnÃ¡lom PlÃ©hpofÃ¡t, hiszen most vesztette el az egyetlen fiÃ¡t. De ha Hablaty meghalt, akkor ki lesz a kÃ¶vetkezÅ‘ tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k? Csak ne TakonypÃ³cot! Kiszedtem a fejszÃ©t a fÃ¡bÃ³l, Ã©s visszaindultam a faluba. Hablaty. Amilyen kis satnya volt, annyira jÃ³l tudta legyÅ‘zni utÃ¡na a sÃ¡rkÃ¡nyokat. Lehet, hogy direkt hagyott nyerni? Nem, nem hiszem. Mindegy.<p>

3. Egy hÃ©t

MÃ¡r egy hete annak,hogy itt Ã©lek a sÃ¡rkÃ¡nyokkal Ã©s ValkÃ¡val. Å• egy nagyon segÃ-tÅ‘kÃ©sz asszony, aki rengeteg dologra tanÃ-tott meg a sÃ¡rkÃ¡nyokkal kapcsolatban. Olyan Ã©rzÃ©sem van, mintha Å• lenne az anyukÃ¡m. Vajon milyen Ã©letem lett volna, ha nem halt volna meg? Sokan mondjÃ¡k, hogy kicsit kÃ¼lÃ¶nc volt, illetve vÃ©dte a sÃ¡rkÃ¡nyokat. Akkor lehet, hogy tudott volna segÃ-teni, abban, hogy meggyÅ‘zzÃ¼k az embereket a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l. Hogy Å•k nem akarnak minket bÃ¡ntani, csak nekik is meg kell vÃ©deni magukat, az Ã©hhalÃ¡ltÃ³l. Ã‰ppen egy sziklaszirten Ã¼ltem, mikor megÃ©reztem egy meleg kezet a vÃ¡llamon:

- JÃ³l vagy Hablaty? - kÃ©rdezte kedvesen Valka. BÃ³lintottam, mire Å• leÃ¼lt mellÃ©m. FelhÅ‘ugrÃ³ Ã©s Fogatlan Ã©ppen egyÃ¼tt jÃ¡tszott, Ã‰n pedig mosolyogva figyeltem Å•ket. Fogatlan hirtelen odajÃ¶tt mellÃ©m, majd megnyalta az arcomat, Ã‰n pedig letÃ¶rÃ¶ltem magamrÃ³l a nyÃ¡lÃ¡t. LefekÃ¼dt mÃ¶gÃ©m, fejÃ©t az Ã¶lembe hajtotta, Ã©s kÃ©nyelmesen elhelyezkedett. Simogatni kezdtem, amit dorombolva fogadott. RÃ¡nÃ©ztem a nÅ‘re, aki mintha meghatÃ³dva figyelt volna, de amint Ã©szrevette, hogy nÃ©zem azonnal elkapta a tekintetÃ©t:

- Megyek szÃ©tnÃ©zek, hogy hol vannak sÃ¡rkÃ¡nycsapdÃ¡k - Ã¡llt fel, majd felugrott FelhÅ‘ugrÃ³ra.

Igen a sÃ¡rkÃ¡nycsapdÃ¡k, vagyis a csapdÃ¡szok. Sikeresen hallottam rÃ³luk. Drago VÃ©resdurung... vagy nem Drago VÃ©rdrung. Igen, Ã-gy hÃ-vjÃ¡k. Hogy Å‘szinte legyek, nincs sok kedvem talÃ¡lkozni ezzel az Å‘rÃ¼lttel. De amint beleszokok ebbe az egÃ©sz sÃ¡rkÃ¡ny-ember-bÃ©ke-cuccba Ã©n is elkezdek segÃ-teni rajtuk, hiszen azt tudom, hogy kell kinyitni a csapdÃ¡kat. RemÃ©lem, hogy Å•k is ilyeneket hasznÃ¡lnak. Vajon mi lehet otthon? HiÃ¡nyzom apÃ¡mnak? Vagy mÃ¡r el is felejtett? RemÃ©nykedem benne, hogy azÃ©rt, mÃ©g ha

csak nagyon kicsit is, de hiÃ¡nyzom neki. Mert vÃ©gÃ¼l is a fia vagyok, mÃ©g ha Å• nem is tekintett annak.

A fiam, az Ã‰n kicsi fiam egÃ©sz Ã©letÃ©ben rÃ¡m hasonlÃ-tott. Teljesen biztos, hogy Å• az, hiszen Hablatynak hÃ-vjÃ¡k, HibbantrÃ³l jÃ¶tt, Ã©s az Ã©letkora is stimmelt. Abban a percben, mikor meghallottam a hangjÃ¡t, valami furcsa dolog futott vÃ©gig a testemen. A bennem lÃ©vÅ‘ anya, megismerte a fiÃ¡t. Nem akarom elmondani neki, hogy ki vagyok, hiszen azzal mindent tÃ¶nkretehetek. Az a lÃ©nyeg, hogy vÃ©gre megismerhettem. Annyira rossz volt hallgatni, hogy arrÃ³l beszÃ©lt, hogy mindenki utÃ¡lta Ã©s kitagadta Å•t. Å• mindent megtett, hogy befogadjÃ¡k, de mindig rosszul sÃ¼lt el.

Fogatlannal eljÃ¶ttÃ¼nk repÃ¼lni Ã©s, hogy Å‘szinte legyek csodÃ¡latos volt, mÃ©g mindig. A repÃ¼lÃ©s olyan Ã©rzÃ©st nyÃºjtott, mintha szabad lennÃ©k. Sosem akarom abbahagyni. ElÃ©g sokszor Ã¡tfutott az agyamon, hogy visszamegyek, kitalÃ¡lok valami fedÅ‘sztorit, de aztÃ¡n mindig eszembe jutott Fogatlan. Hogy milyen csalÃ³dott lenne, ha elmennÃ©k, Ã©s kezdem megkedvelni ezt a helyet.

Hirtelen valami nagy fÃ¼st jelent meg elÅ‘ttÃ¼nk. Mindketten meglepÅ‘dtÃ¼nk, Ã©s Ã©rdeklÅ‘dve nÃ©ztÃ¼nk oda. SÃ¡rkÃ¡nyok lennÃ©nek?

- Oda pajti - mutattam elÅ‘re - Ã“vatosan, prÃ³bÃ¡lj meg Ã©szrevÃ©tlen maradni - paskoltam meg a fejÃ©t, Å• pedig bÃ³lintott. Elindultunk, Ã©s egy hatalmas hajÃ³t lÃ¡ttunk nem messze tÅ‘le, pedig emberek harcoltak egy sÃ¡rkÃ¡nnyal. Mit kellene tennem? Menjek el szÃ³lni ValkÃ¡nak? Nem addigra a sÃ¡rkÃ¡nyt elviszik, vagy megÃ¶lik. Nekem kell segÃ-tenem rajta. VÃ©gÃ¼l is, egy Ã©jfÃºriÃ¡val nem igazÃ¡n vehetik fel a versenyt.

- SegÃ-tsÃ¼nk rajta, pajti? - kÃ©rdeztem FogatlantÃ³l, aki bÃ³lintott, majd teljes sebessÃ©ggel indult le. IsmÃ©t hallottam azt a hangot, amit az Ã©jfÃºria ad ki tÃ¡madÃ¡s elÅ‘tt, majd hirtelen egy jÃ³l cÃ©lzott lÃ¶vÃ©ssel elvÃ¡lasztotta a sÃ¡rkÃ¡nyt az emberektÅ‘l, aki Ã-gy elrepÃ¼lt. Fogatlannal olyan gyorsan tÅ±ntÃ¼nk el, amilyen gyorsan csak tudtunk, de mÃ©g Ã-gy is pont mellettÃ¼nk repÃ¼lt el egy bÃ³la. SzÃ³val ilyen nehÃ©z a sÃ¡rkÃ¡ny mentÃ©s, nem tudom, hogy Ã‰n tÃ©nyleg akarom-e ezt csinÃ¡lni. Persze, hogy akarom! BÃ¡r, kicsit nehÃ©z lesz, de igyekezni fogok! Elindultunk haza, vagyis a barlangba, mert nekem mÃ©g mindig Hibbant az otthonom. BÃ¡r, hamarosan hozzÃ¡ kell szoknom a helyhez.

Mi tÃ¶rtÃ©nik akkor, ha egyszer elfelejtem, hogy honnan jÃ¶ttem? Ha elfelejtem apÃ¡mat? Vagy BÃ©lhangost? Esetleg Asztridot? Nem, nem. Az a hely az otthonom, sosem fogom elfelejteni.

4. AlfÃ¡k

TudjÃ¡tok sokat gondolkodtam, Ã©s arra jutottam, hogy kicsit elferdÃ-tem a tÃ¶rtÃ©netet. Ezt Ãºgy Ã©rtem, hogy animÃ¡ciÃ³s filmek fognak megjelenni benne. Lesz benne nÃ©mi Shrek, JÃ©gvarÃ¡zs, meg Aranyhaj, na meg ami jÃ¶n.

* * *

><p>EgyÃ¼tt Ã¼ltÃ¼nk a nagyteremben a vacsorÃ¡nÃ¡l. PlÃ©hpofÃ¡t ismÃ©t alig lehetett lÃ¡tni, igyekezett minÃ©l tÃ¶bb teendÅ‘t elintÃ©zni, hogy ne gondoljon a fiÃ¡ra. Hallottam egy beszÃ©lgetÃ©st BÃ©lhangos Ã©s az egyik viking kÃ¶zÃ¶tt, hogy akkor is ilyen volt, mikor elveszÃ-tette a felesÃ©gÃ©t. Ha, jÃ³l tudom Å•t is egy portya alatt raboltÃ¡k el. Akkor igyekezett minÃ©l tÃ¡volabb maradni HablatytÃ³l, Ã©s valamilyen szinten BÃ©lhangos nevelte fel. SzegÃ©ny, neki is meggyÅ±lt a baja az Ã©lettel, ahogy nekem is, hiszen a csalÃ¡domrÃ³l azt Ã¡llÃ-tjÃ¡k, hogy gyÃ¡va, Å•t pedig mindenki kirekesztette pusztÃ¡n azÃ©rt, mert mÃ¡s volt. MÃ¡s volt. BÃ¡r, ha azt nÃ©zzÃ¼k, akkor nekem sokkal jobb a helyzetem, hiszen vannak barÃ¡taim, mÃ©g akkor is, ha nem az Ã¶vÃ©k minden bizalmam.<p>

Ã‰n barÃ¡tkoztam volna vele, de a sajÃ¡t bÃ¼szkesÃ©gem tÃ¶bbet Ã©rt annÃ¡l, hogy egy olyan mihaszna alakkal barÃ¡tkozzak, mint Å•. De mikor az arÃ©nÃ¡ban elkezdett jÃ³l teljesÃ-teni, akkor mindenki a barÃ¡tja akart lenni. Az emberek annyira kÃ©tszÃ-nÅ±ek.

- Szerinted, Asztrid? - kÃ©rdezte HalvÃ©r, Ã‰n pedig hirtelen feleszmÃ©ltem.

- Mi volt a kÃ©rdÃ©s? - nÃ©ztem szÃ©t kÃ¶zÃ¶ttÃ¼k.

- Az, hogy Hablatyot miÃ©rt rabolta el az Ã©jfÃºria, hiszen Å• sosem vadÃ¡szik - suttogta HalvÃ©r. MegrÃ¡ntottam a vÃ¡llamat. Igen, a hÃ-res Ã©jfÃºria, ami sosem vadÃ¡szik, Ã©s Hablatyot mÃ©gis elvitte, Ki Ã©rti a sÃ¡rkÃ¡nyokat? FelÃ¡lltam, Ã©s hazamentem. Nem voltam kÃ-vÃ¡ncsi rÃ¡, hoggy miylen hÃ¼lyesÃ©geket talÃ¡lnak ki HablatyrÃ³l. Valami megvÃ¡ltozott itt, miÃ³ta Hablaty eltÅ±nt. Magam sem tudom mi, de mintha az Ã©let sokkal csendesebb lenne.

BÃ©lhangos mÃ©g mindig a mÅ±helyben dolgozott, pedig sosem dolgozott ilyen sokÃ¡ig. TalÃ¡n ennek is kÃ¶ze van Hablatyhoz, hiszen eddig Å• volt az inasa. PlÃ©hpofa lassan sÃ©tÃ¡lt haza, mintha nem akarna hazamenni.

* * *

><p>Mikor bementem a hÃ¡zba csend fogadott. MÃ¡r Ã©ppen kiabÃ¡lni akartam a fiamnak, hogy itthon van-e, amikor rÃ¡jÃ¶ttem, hogy Å• mÃ¡r sosem lesz itthon tÃ¶bbet. Mindig is tudtam, hogy a fiam vonzza a bajt, de azt nem hittem volna, hogy pont egy Ã©jfÃºria okozza majd a halÃ¡lÃ¡t. Lehet, hogy tÃ©nyleg lelÅ‘tte, Ã©s Ã-gy Ã¡llt bosszÃºt a sÃ¡rkÃ¡ny? Nem, nem hiszem. Valka Ã©s Hablaty annyira hasonlÃ-tottak. Mind a ketten ugyanolyan... hablatyok voltak, mÃ©g ha a felesÃ©gem nem is annyira. Miben kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zne az Ã©letem, ha akkor nem a fiamat vÃ©dem elÅ‘szÃ¶r, hanem a felesÃ©gem? Akkor most lehet lenne egy sÃ¡rkÃ¡nyÃ¶lÅ‘ fiam, akire egÃ©sz Ã©letemben bÃ¼szke lettem volna, Ã©s igazi csalÃ¡dban nevelkedett volna? Ezt mÃ¡r sosem tudom meg.<p>

* * *

><p>A nagy gnÃºvad figyelÃ©se sokkal Ã©rdekesebbnek tÅ±nt bÃ¡rminÃ©l. Olyan Ã³riÃ¡si Ã©s csodÃ¡latos. Minden fÃ©szeknek van kirÃ¡lynÅ‘je, de Å• minden sÃ¡rkÃ¡nyok kirÃ¡lya - jutott eszembe, amit Valka mondott. Akkor lehet, hogy azoknak a sÃ¡rkÃ¡nyoknak, akik nÃ¡lunk portyÃ¡znak is van kirÃ¡lynÅ‘je? Minden bizonnyal. ErrÅ‘l majd mÃ©g kikÃ©rdezem a sÃ¡rkÃ¡nyvÃ©dÅ‘t. Mintha csak olvasott volna a fejemben megjelent mellettem.<p>

- Szia Hablaty - kÃ¶szÃ¶nt mosolyogva.

- Szia Valka - viszonoztam a gesztust - KÃ©rdezhetek valamirÅ‘l? - vakartam meg a tarkÃ³mat. BÃ³lintott, mikÃ¶zben leÃ¼lt mellÃ©m - SzÃ³val, mesÃ©ltem neked a portyÃ¡krÃ³l, Ã©s arra lennÃ©k kÃ-vÃ¡ncsi, hogy vajon azoknak a sÃ¡rkÃ¡nyoknak is van-e alfÃ¡juk, amik a szigetet tÃ¡madjÃ¡k? - kÃ©rdeztem, mikÃ¶zben a kezemmel gesztikulÃ¡ltam, bÃ¡r nem akartam.

- Igen. Nem ismerek sok alfa sÃ¡rkÃ¡nyt, de tudtommal mindegyik fÃ©szeknek van irÃ¡nyÃ-tÃ³ja - figyelmÃ©t a nagy sÃ¡rkÃ¡nynak szentelte.

- Mindegyik ilyen hatalmas? - tettem fel a kÃ¶vetkezÅ‘ kÃ©rdÃ©semet.

- Nem tudom, de szerintem igen - bÃ³lintottam Ã©s a kÃ¶vetkezÅ‘ kÃ©rdÃ©semen kezdtem gondolkodni.

- MiÃ©rt engedelmeskednek az alfÃ¡nak? - ez a kÃ©rdÃ©s nagyon foglalkoztatott. EllenÃ¡llhatnÃ¡nak neki, de biztos van valami oka, amiÃ©rt nem teszik.

- Mert kÃ©pes Å•ket irÃ¡nyÃ-tani, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyok fÃ©lnek tÅ‘lÃ¼k. PÃ©ldÃ¡ul a nagy gnÃºvad a tekintetÃ©vel kÃ©pes irÃ¡nyÃ-tani a sÃ¡rkÃ¡nyokat, bÃ¡r nem tennÃ© meg. Hallottam olyanrÃ³l is, hogy van olyan, amelyik kÃ©pes a hangjÃ¡val irÃ¡nyÃ-tani. Az alfa sÃ¡rkÃ¡nyoknak Ã¡ltalÃ¡ban nincs sok gyenge pontjuk. Nincs vakfoltjuk, Ã©s sokkal nagyobb, mint a legtÃ¶bb sÃ¡rkÃ¡ny, na meg erÅ‘sebb is - fejtette ki azt, amire kÃ-vÃ¡ncsi voltam. Ha, az emberek fele tudnÃ¡, hogy mi tÃ¶rtÃ©nik itt, akkor mindenki bÃ©kÃ©ben lenne a sÃ¡rkÃ¡nyokkal. Å•k nem fenevadak, hanem csodÃ¡latos lÃ©nyek. KÃ-vÃ¡ncsi vagyok, mi lehet mÃ©g messzebb innen. Milyen lÃ©nyek lehetnek a kÃ¶vetkezÅ‘ hegy mÃ¶gÃ¶tt. TalÃ¡n, majd egyszer eljÃ¶n az is.

5. A hegy mÃ¶gÃ¶tt

Nem tudom mennyi idÅ‘ telhetett el azÃ³ta, hogy Fogatlan elrabolt. Ãšgy kÃ©t hÃ³napra saccolok, de lehet tÃ¶bb is. Fogatlan most visz valahova. KÃ-vÃ¡ncsi vagyok, hogy mik a tervei, hiszen mÃ¡r elÃ©g sÃ¶tÃ©t van. IsmerÅ‘s helyre Ã©rkeztÃ¼nk. SÃ¡rkÃ¡nyok portyÃ¡ztak Hibbanton?! Hibbanton?! Fogatlan Hibbantra hozott? ElkezdtÃ¼k nÃ©zni a portyÃ¡t, majd hirtelen elindult, Ã‰n pedig igyekeztem nem leesni Ã©s ordÃ-tani.

- Ã‰jfÃºria! Hasra! - hallottam BÃ©lhangost kiabÃ¡lni, Ã©s ebben a percben Fogatlan szÃ©trobbantotta az egyik katapultot. MiutÃ¡n ismÃ©t eltÅ±nt, vidÃ¡man nevetni kezdett. SzÃ³val Ã©lvezi, hogy ijesztget, illetve robbantgat. IsmÃ©t gyorsan elindult, Ã©s mÃ©g egy lÃ¶vÃ©st leadott szegÃ©ny katapultnak. Igyekeztem Ã©szrevÃ©tlen maradni a hÃ¡tÃ¡n. KÃ¶rbenÃ©ztem, Ã©s figyelni kezdtem az embereket. LÃ¡ttam, az ikreket, apÃ¡mat, Asztridot, BÃ©lhangost, Ã©s hirtelen honvÃ¡gyam tÃ¡madt. Egy siklÃ³ Ã©szrevett Fogatlan hÃ¡tÃ¡n, Ã©s szerintem valami sÃ¡rkÃ¡ny beszÃ©lgetÃ©st intÃ©zhettek, mert pÃ¡r pillanat mÃºlva eltÅ±nt. Meg kell jegyeznem, hogy nem tÅ±nt jÃ³ kedvÅ±nek.

* * *

><p>Az a siklÃ³ egyÃ¡ltalÃ¡n nem volt nekem szimpatikus. Leakarta szedni a hÃ¡tamrÃ³l Hablatyot, hogy elvigye az alfÃ¡nak. Na, azt mÃ¡r nem. Nehezen Ã©rtette meg, hogy Å• nem olyan, mint a tÃ¶bbi viking ott lent. VÃ©gÃ¼l elÃ©g mÃ©rgesen ugyan, de elment. Nem Ã©rzem Ãºgy, hogy hiba volt idehoznom, de azt nem gondoltam volna, hogy Å‘t akarjÃ¡k elvinni Ã©tel gyanÃ¡nt az alfÃ¡nak. Nem tudom, hogy meddig hÃºzza mÃ©g, de remÃ©lem, hogy nem sokÃ¡ig. AzÃ©rt mÃ¡r 300 Ã©ves emberi Ã©vekben szÃ¡molva. Valka kiszÃ¡mÃ-totta, hogy mennyinek emberi Ã©vnek felel meg egy sÃ¡rkÃ¡ny Ã©v. BÃ¡r ez mindig eltÃ©rÅ‘, de nagyon nehezen sikerÃ¼lt megÃ©rtenem, amit FelhÅ‘ugrÃ³ magyarÃ¡zott. EttÅ‘l fÃ¼ggetlenÃ¼l Ã©n vagyok a legintelligensebb sÃ¡rkÃ¡ny. Akkor hirtelen bevillant az a fÃ©lkezÅ± Å‘rÃ¼lt. Gyorsan kivertem Å•t a fejembÅ‘l. Ki tudja mi tÃ¶rtÃ©nt azÃ³ta vele. Lehet, hogy mÃ¡r nem is Ã©l. De Ã¡ltalÃ¡ban az ilyen rossz emberek hÃºzzÃ¡k a legtovÃ¡bb.<p>

* * *

><p>MiutÃ¡n vÃ©get Ã©rt a portya hazamentÃ¼nk. Valka feszÃ¼lten Ã¡lldogÃ¡lt ott, mintha vÃ¡rna valakit. Mikor meglÃ¡tta, hogy megÃ©rkeztÃ¼nk, csak mÃ©g feszÃ¼ltebb lett. LeszÃ¡lltam a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡rÃ³l, Ã©s vidÃ¡man kÃ¶szÃ¶ntem neki, bÃ¡r Ã©reztem, hogy Å• most nem igazÃ¡n tud bolfog lenni. Ã“vatosan intett egyet.<p>

- Hablaty, beszÃ©lni szeretnÃ©k veled valamirÅ‘l - eddig nem lÃ¡ttam Å•t ilyennek. Å• mindig olyan felszabadult, Ã©s szabad, de most. LeÃ¼ltÃ¼nk a barlangban kÃ©t sziklÃ¡ra.

- Nem mesÃ©ltem neked mÃ©g a mÃºltamrÃ³l, arrÃ³l, hogy honnan jÃ¶ttem. Ãšgy Ã©rzem, hogy itt van az ideje annak, hogy megtudd a mÃºltam sÃ¶tÃ©t titkait. Ã‰n egÃ©sz Ã©letemben abban hittem, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok nem olyanok, mint amilyennek gondoljuk Å•ket. 16 Ã©ve egy portya kÃ¶zben betÃ¶rtek a csalÃ¡dom hÃ¡zÃ¡ba, ahol ott volt a fiam - itt vett egy mÃ©ly levegÅ‘t - mÃ©g kisbaba volt, Ã©s amikor bementem a hÃ¡zba, azt lÃ¡ttam, amiben mindig is hittem. Nem egy fenevad Ã¡llt ott, hanem egy Ã©rtelmes lÃ©ny, a szeme az Ã©n lelkem tÃ¼kre volt. Akkor berontott a fÃ©rjem Ã©s megtÃ¡madta a sÃ¡rkÃ¡nyt, aki FelhÅ‘ugrÃ³ volt. A fÃ©rjem egybÅ‘l a fiamhoz rohant, Ã©s mikor visszafordult engem mÃ¡r elvitt a sÃ¡rkÃ¡ny, Ã©s soha tÃ¶bbet nem lÃ¡ttam viszont Hibbant-ot - amikor kimondta az utolsÃ³ szÃ³t lefagytam. Å• is Hibbanti? Az anyÃ¡mat 16 Ã©ve vitte el egy sÃ¡rkÃ¡ny portya kÃ¶zben. Nem, nem, az lehetetlen! Valka nem lehet az anyÃ¡m!

- KÃ©rlek, mond azt, hogy nem te vagy... - annyira nehÃ©z lett volna kimondani azt a szÃ³t.

- Az anyÃ¡d - suttogta Valka - SajnÃ¡lom, Hablaty. Nem tudom azt mondani, hogy nem vagyok az anyÃ¡d - nÃ©zett fel szemeimbe. Nem! Ez lehetetlen!

- Felfogtad, hogy hangzik ez?! - kiabÃ¡ltam - Te vagy az anyÃ¡m?! Tudod hÃ¡nyszor lett volna szÃ¼ksÃ©gem rÃ¡d? - vontam kÃ©rdÅ‘re Ã©s azt akartam, hogy minden fÃ¡jdalom, ami engem Ã©rt Ã©letem sorÃ¡n, tudja meg Å• is. FelÃ¼ltem Fogatlan hÃ¡tÃ¡ra, aki azonnal elrepÃ¼lt velem, de mÃ©g hallottam Valka kiÃ¡ltÃ¡sÃ¡t:

- Hablaty! - de nem Ã©rdekelt. Fogatlan aggÃ³dva pillantott rÃ¡m, mikÃ¶zben egyenletesen repÃ¼lt. Ã•t kellett gondolnom ezt az

egÃ©szet. Valka az anyÃ¡m? Ez annyira felfoghatatlan. Sokszor Ã©reztem rajta valamifÃ©le anyai szeretet. HÃ¡t ezÃ©rt. Haragszom rÃ¡, Ã©s most jÃ¶tt el az ideje annak, hogy felfedezzem mi van a kÃ¶vetkezÅ‘ hegy mÃ¶gÃ¶tt. MÃ¡r csak Fogatlannal kell megbeszÃ©lnem.

- Pajti, mit szÃ³lnÃ¡l ahhoz, ha felfedeznÃ©nk a vilÃ¡got - nÃ©ztem rÃ¡, Å• pedig Ãºgy nÃ©zett ki, mint aki gondolkodik. BÃ³lintott egyet, Ã‰n pedig megÃ¶rÃ¼ltem. Folytattuk utunkat - Addig megyÃ¼nk, ameddig tudunk, rendben? - kÃ©rdeztem, mire ismÃ©t bÃ³lintott. A tenger most nagyon nyugodt volt, akÃ¡rcsak Ã‰n. A repÃ¼lÃ©s valahogyan lenyugtatott, viszont nem akartam visszamenni a barlangba. Felakartam fedezni a vilÃ¡got, Ã©s ezt most lesz a legkÃ¶nnyebb. SÃ¶tÃ©tedÃ©s elÅ‘tt nem sokkal lÃ¡ttunk egy kis szigetet.

Fogatlan leszÃ¡llt egy barlangnÃ¡l, elÅ‘szÃ¶r kÃ¶rbenÃ©zett bent, majd intett, hogy kÃ¶vethetem. UtÃ¡na futottam, Ã©s szÃ©tnÃ©ztÃ¼nk a barlangban. Nem volt annyira nagy, pont akkora, amennyi elÃ©g nekÃ¼nk Ã©jszakÃ¡ra. Kiszaladtam az erdÅ‘be, hogy gyÅ±jtsek pÃ¡r fÃ¡t, az Ã©jfÃºria pedig kÃ¶vetett. SzerencsÃ©re sikeresen talÃ¡ltam. VisszamentÃ¼nk a szÃ¡llÃ¡sunkra, elkÃ©szÃ-tettem a tÃ¼zet, majd csinÃ¡ltam magamnak fekvÅ‘helyet. Vagyis a mellÃ©nyem terÃ-tettem le.

6. Rab

MÃ¡snap miutÃ¡n megreggeliztÃ¼nk elindultunk szÃ©tnÃ©zni a szigeten. Nagyon kicsi volt, viszont csodÃ¡latos. Kiszedtem a tÃ©rkÃ©pem a zsebembÅ‘l.MÃ©g ValkÃ¡tÃ³l kaptam, mikor hozzÃ¡kerÃ¼ltem. SzÃ©tnyitottam Ã©s arra gondoltam, hogy mennyi hely nincs bejelÃ¶lve ezen a tÃ©rkÃ©pen, hogy mennyi hiÃ¡nyzik belÅ‘le, mert biztos, hogy ennÃ©l sokkal nagyobb a vilÃ¡g, ahogy KalmÃ¡r Johann is mesÃ©lt arrÃ³l, hogy mennyi tÃ¶rtÃ©netet hall kereskedÅ' tÃ¡rsaitÃ³l. Szinte mindig elmondja a tÃ¶rtÃ©neteket, bÃ¡r nem igazÃ¡n hiszek bennÃ¼k. Amikor legutoljÃ¡ra volt itt, akkor egy lÃ¡nyrÃ³l beszÃ©lt, aki kÃ©pes volt fagyasztani. Majdnem megÃ¶lte a hÃºgÃ¡t, de az igaz szeretet felolvasztotta a jÃ©gszÃ-vet. Valami ilyesmikrÅ‘l hadovÃ¡lt. Hiszem ha lÃ¡tom. Tegnap rendkÃ-vÃ¼l sokat gondolkodtam. Eddig sem voltam biztos benne, hogy ki vagyok, de most, hogy kiderÃ¼lt, hogy Valka az anyÃ¡m, ez mÃ©g jobban elbizonytalanÃ-tott. Tudni akarom, hogy ki vagyok, mi a sorsom Ã©s legfÅ‘kÃ©ppen mit kell tennem. Egyszer csak meghallottam magam mÃ¶gÃ¼l egy hangot.

- VÃ¡ndor - azonnal odakaptam a tekintetem. Egy rendkÃ-vÃ¼l furcsa kinÃ©zetÅ± lÃ¡ny Ã¡llt ott. Hatalmas fekete szemekkel, Ã©s fekete hajjal. MÃ©g nÃ¡lam is alacsonyabb volt talÃ¡n. HosszÃº szÃ¼rke ruhÃ¡ja sokkal nagyobb volt tÅ‘le, Ã©s a bal szeme alatt volt valami furcsa jelzÃ©s. Mintha a Napot Ã©s a Holdat Ã¶sszekeverted volna - **Rab vagy** - ebben a pillanatban kÃ©ken megvillant bal szeme, nekem pedig Ã©gni kezdett a kezem A fÃ¡jdalomtÃ³l Ã¶sszeestem, de mÃ©g lÃ¡ttam azt, hogy a nÅ' eltÅ±nik. Nem tudom meddig voltam eszmÃ©letlen.

* * *

><p>MÃ¡r abban a pillanatban, mikor meglÃ¡ttam azt a nÅ‘t sejtettem, hogy ennek nem lesz jÃ³ vÃ©ge. Hablaty itt fekszik eszmÃ©letlenÃ¼l, mikÃ¶zben nÃ©ha felordÃ-t. RendkÃ-vÃ¼l forrÃ³ a teste. A kezÃ©n valamilyen furcsa jelzÃ©s keletkezik, szerintem az fÃ¡j neki. Milyen

jelzÃ©s lehet ez? Pont ilyen volt a nÅ‘n is. Hablaty egy rab? Ezt nem Ã©rtem, nincs bezÃ¡rva sehova.<p>

Nem szÃ¡mÃ-tottam rÃ¡, hogy Valka Hablaty anyja. MiÃ©rt nem ment vissza hozzÃ¡juk? Hablatynak szÃ¼ksÃ©ge lett volna az anyjÃ¡ra, hogy ne mindig az apja elnyomÃ¡sÃ¡ban Ã©ljen. Lehet, akkor tudott volna bizonyÃ-tani, viszont akkor nem talÃ¡lkoztunk volna. Lehet, hogy mikor megtalÃ¡l az erdÅ‘ben megÃ¶l. RÃ¡nÃ©ztem fÃ¡jdalomtÃ³l eltorzulÃ³ arcÃ¡ra, Ã©s bÅ±ntudat Ã¶ntÃ¶tt el. Nem tudok rajta segÃ-teni, mikÃ¶zben ilyen nagy fÃ¡jdalmakat Ã©l Ã¡t. RemÃ©lem, hogy hamarosan felÃ©bred. JÃ³ lenne minÃ©l hamarabb tovÃ¡bb Ã¡llni, nem szeretnÃ©k ismÃ©t belefutni ebbe a nÅ‘be. MiÃ©rt kellett ezt tennie Hablattyal? Ã•gy, hogy Hablaty eszmÃ©letlen nem tudok tovÃ¡bb Ã¡llni. Mi lesz, ha valami tÃ¶rtÃ©nik vele repÃ¼lÃ©s kÃ¶zben? Ã“vatosan elkezdtem nyalogatni a sebÃ©t, hÃ¡tha ezzel kicsit lehÅ±tÃ¶m.

MÃ¡r Ã³rÃ¡k Ã³ta fekÃ¼dt Hablaty eszmÃ©letlenÃ¼l, sÅ‘t hamarosan lemegy a nap. Most mÃ¡r tÃ©nyleg aggÃ³dom Ã©rte. Ha, hamarosan nem kel fel, akkor visszaviszem ValkÃ¡hoz, vagy Hibbantra. Ekkor halk nyÃ¶szÃ¶rgÃ©st hallottam meg.

- Fogatlan - Hablaty hangja alig volt hallhatÃ³. Azonnal rÃ¡tekintettem Ã¶sszezavarodott arcÃ¡ra. MegbÃ¶kdÃ¶stem az orrommal - Ne aggÃ³dj pajti, jÃ³l vagyok - Ã¼lt fel. KÃ¶nnyÅ± ezt mondani egÃ©sz nap itt Ã¼ltem melletted, arra vÃ¡rva, hogy felkelj. Mikor Ã©szrevette a jelet a kezÃ©n pupillÃ¡i kitÃ¡gultak Ã©s ijedelem lett Ãºrrá rajta - Mi lehet ez? - suttogta. PÃ¡nikot hallottam a hangjÃ¡ban.

EzutÃ¡n csendben Ã¼ltÃ¼nk. Hablaty erÅ‘sen gondolkodott valamin. NÃ©ha azt kÃ-vÃ¡nom bÃ¡r belelÃ¡thatnÃ©k a fejÃ©be. Nagyon idegesÃ-tÅ‘, hogy legjobb barÃ¡tok vagyunk Ã©s mÃ©g sem mond el mindent.

- Pajti, tovÃ¡bb tudunk Ã¡llni mÃ©g ma? - Ã¡llt fel. MÃ¡r szÃ¼rkÃ¼let volt, viszont bÃ³lintottam. FelÃ¼lt a hÃ¡tamra, Ã©n meg elrugaszkodtam a fÃ¶ldrÅ‘l. PÃ¡r pillanat mÃºlva mÃ¡r az eget szeltÃ¼k. JÃ³ Ã¶tlet volt elhozni? MÃ¡r kezdek kÃ©telkedni. Ott kellett volna hagynom, hogy Ã©lje normÃ¡lis emberkÃ©nt az Ã©letÃ©t. Lehet, hogy mÃ©g az a lÃ¡ny is Ã¶sszejÃ¶tt volna neki, akirÅ‘l annyit Ã¡radozott. Hogy is hÃ-vjÃ¡k? Astrid. Igen. Ã“rÃ¡kig mesÃ©lt arrÃ³l, hogy a lÃ¡nynak milyen szÃ©p kÃ©k szemei vannak, Ã©s milyen gyÃ¶nyÃ¶rÅ± szÅ‘ke haja. NÃ©ha, amikor mÃ¡r nagyon belemerÃ¼lt a mesÃ©lÃ©sbe fejbe dobtam egy kÅ‘vel. Nagyon vicces volt, amikor mÃ©rgesen nÃ©zett rÃ¡m, viszont azonnal el is szomorodott, mert valami olyasmit motyogott, hogy Ã©n sosem kellenÃ©k neki. Nem Ã©rtem azt a lÃ¡nyt, ahogy Hablaty mesÃ©lt rÃ³la sokkal Ã©rtelmesebbnek tÅ±nik, mint a tÃ¶bbi viking. Akkor miÃ©rt nem vette Ã©szre Å•t? Vagy sokkal szÃ-vesebben lÃ³g azokkal az idiÃ³tÃ¡kkal, akikrÅ‘l mÃ©g mesÃ©lt legjobb barÃ¡tom. TakonypÃ³c, Ã-gy hÃ-vjÃ¡k azt a srÃ¡cot, aki folyton piszkÃ¡lta. SzÃ-vesen megsÃ¼tnÃ©m egy plazmabombÃ¡val. Halk szuszogÃ¡sra lettem figyelmes. Hablaty elaludt a hÃ¡tamon ezek szerint, akkor mÃ©g Ã³vatosabban kell repÃ¼lnÃ¶m. Vajon hovÃ¡ fogunk jutni? - sÃ³hajtottam magamban.

* * *

><p>AggÃ³dtam a fiamÃ©rt. Lehet nem Ã-gy kellett volna kÃ¶zÃ¶lnÃ¶m vele, hogy ki vagyok, de mÃ¡s nem jutott az eszembe. FelhÅ‘ugrÃ³ nem akart utÃ¡nuk vinni, viszont mÃ¡r Ã©n is belÃ¡ttam, hogy nem lett

volna okos azonnal utÃ¡nuk menni. Hagynom kell, hogy kitisztuljon a feje, viszont mÃ¡r majd' kÃ©t napja elment. Olyan boldog voltam, mikor rÃ¡jÃ¶ttem, hogy Å• a fiam. PlÃ©hpofÃ¡nak igaza volt, Å• lett a legerÅ'sebb, illetve a legokosabb. Nem sok vikingnek jutna eszÃ©be, hogy Ã¶sszebarÃ¡tkozik egy sÃ¡rkÃ¡nnyal, rÃ¡adÃ¡sul egy Ã©jfÃºriÃ¡val. Olyan szoros kapcsolat alakult ki kÃ¶ztÃ¼k, hogy Fogatlan kÃ©pes volt elhozni. Fogatlan. Nem Ã©rtettem, hogy miÃ©rt hÃ-vja Ã-gy, de aztÃ¡n elmondta, hogy nem bÃ-rja kiverni a sÃ¡rkÃ¡ny mosolyÃ¡t a fejÃ©bÅ'l. A sÃ¡rkÃ¡ny rÃ¡mosolygott. FelhÅ'ugrÃ³ Ã©s Ã©n elindultunk a csapdÃ¡szok lakhelyÃ©re, hogy megnÃ©zzÃ¼k fogtak-e el sÃ¡rkÃ¡nyt. MiÃ©rt akarja DrÃ¡kÃ³ ezeket a csodÃ¡latos lÃ©nyeket elpusztÃ-tani? Mert tÃ©bolyult. Ã"vatosan leszÃ¡lltunk az erÅ'dnÃ©l, Ã©s meglÃ¡ttam egy sÃ¡rkÃ¡nyt a csapdÃ¡ban. LemÃ¡sztam hozzÃ¡, Å• pedig igyekezett elbÃºjni a ketrec sÃ¶tÃ©tjÃ©ben, hiszen mÃ¡r Ã©jszaka volt. KinyÃºjtottam felÃ© a kezemet. KÃ¶rÃ¼ltekintÅ'en nyomta orrÃ¡t a kezemnek. Intettem FelhÅ'ugrÃ³nak, aki gyorsan lerepÃ¼lt, Ã©s igyekezett felszedni a ketrec tetejÃ©t. Ekkor azonban a csapdÃ¡szok kÃ¶rÃ¼lvettek minket. megjelent Eret, Eret fia.<p>

- Na nem, nem fogod elvinni a sÃ¡rkÃ¡nyt - mondta hatÃ¡rozottan. Hirtelen megjelent a nagy gnÃºvad Ã©s vele egyÃ¼tt a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡ny. FelhÅ'ugrÃ³ gyorsan felszedte a ketrec tetejÃ©t, majd a sÃ¡rkÃ¡ny elrepÃ¼lt. Ã‰n is gyorsan felugrottam sÃ¡rkÃ¡nyomra, amint elhagytuk a terÃ¼letet a fehÃ©r sÃ¡rkÃ¡ny mindent letarolt a jÃ©ggel.

7. Arendelle

Elkezdtem kivetni a kÃ¡rtyÃ¡kat magam elÃ©, hogy megjÃ³soljam a fiÃº jÃ¶vÅ'jÃ©t. A lelke egy rab volt, Ã-gy termÃ©szetes, hogy megjelent rajta a jelzÃ©s, csak valakinek meg kellett idÃ©znie. ElvÃ¡llaltam ezt a hÅ'sies feladatot, viszont olyan homÃ¡ly fedi a jÃ¶vÅ'jÃ©t, hogy Ã©n mÃ©g ilyet nem lÃ¡ttam 132 Ã©vem alatt. Mindig teljesen mÃ¡s jÃ¶n ki. A legutolsÃ³nÃ¡l a szerelem lap jÃ¶tt ki, de mÃ¡r a halÃ¡lt is megjÃ¡rta. KÃ¶vetnem kell Å•ket, termÃ©szetesen csak lÃ¡thatatlanul. Nem szeretnÃ©m ha a sÃ¡rkÃ¡ny megpÃ¶rkÃ¶lne, mert, bÃ¡r nem Ã¡rthat nekem, jobb az elÅ'vigyÃ¡zatossÃ¡g. Meglibbentettem fekete hajam Ã©s az idegen fiÃº kÃ¶vetÃ©sÃ©re indultam.

* * *

><p>Fogatlannal mÃ¡r Ã³rÃ¡k Ã³ta a vagyunk a tengeren. Elaludtam a hÃ¡tÃ¡n, mondanom sem kell mikor felkeltem majdnem leestem. MÃ¡r igazÃ¡n jÃ¶hetne egy szÃ¡razfÃ¶ld. Nem kÃ©nyelmes folyamatosan sÃ¡rkÃ¡nybÅ'rÃ¶n Ã¼lni. Hamarosan meglÃ¡ttunk egy Ã³riÃ¡si egybeÃ¡llÃ³ szigetet, vagy lehet nem is sziget volt. IsmÃ©t este volt, hogy bÃ-r Fogatlan ennyit repÃ¼lni? Viszont mÃ¡r kezdem Ãºgy Ã©rezni, hogy kezd kifÃ¡radni. Nem baj, majd megpihenÃ¼nk. Hamarosan fÃ¶ldet Ã©rÃ¼nk. Egy hatalmas tÃ³ felett mentÃ¼nk el, ahol emberek jeget Ã¡stak? Valami furcsa dalt Ã©nekeltek.<p>

- ...hÃ³ban-fagyban... mÃ¡r nem vagy mÃ¡s... Ã¡rnyÃ©k... egyÃ¼tt dobban minden szÃ-v... - tovÃ¡bb nem hallottam, mert Fogatlan addigra mÃ¡r elhaladt felettÃ¼k. Akkor nem csak mi vagyunk olyan hÃ¼lyÃ©k, hogy ilyen hideg helyekre kÃ¶ltÃ¶zÃ¼nk. Eddig szinte csak kelet felÃ© haladtunk, valamennyire egyenes vonalon. A jÃ©gbarlang valamivel Ã©szakabbra helyezkedik el HibbanttÃ³l, Ã©s Fogatlan kicsit kanyarÃ-tott dÃ©lkelet irÃ¡nyba, szÃ³val most egy vonalban lehetÃ¼nk Hibbanttal. Nem akarok visszamenni, mert akkor megÃ¶lik Fogatlant.

Vagy elmondhatnÃ©k apÃ¡mnak mindent anyÃ¡mrÃ³l Ã©s akkor talÃ¡n... Nem, felejtsÃ¼k el. ApÃ¡m mÃ©g akkor sem kÃ-mÃ©lnÃ© meg Fogatlant, ha megtudnÃ¡, hogy anya Ã©l. Neki ez egy berÃ¶gzÅ‘dÃ©s, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyokat meg kell Ã¶lni. Szerintem, ha visszamennÃ©k, akkor abban a percben kivÃ©geztetne engem is Ã©s Fogatlant is. Mennyivel kÃ¶nnyebb lenne, ha anyÃ¡m visszajÃ¶tt volna, mikor elrabolta FelhÅ‘ugrÃ³. TalÃ¡n, akkor apÃ¡m belÃ¡tta volna, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok nem akarnak minket bÃ¡ntani, de lehet akkor nem barÃ¡tkoztam volna Ã¶ssze Fogatlannal. NehÃ©z dolog ez az Ã©let.

Fogatlan leszÃ¡llt egy barlangnÃ¡l, ami mellett volt egy tÃ³ is, bÃ¡r nem sokat Ã©rÃ¼nk vele, hiszen be volt fagyva. KiabÃ¡lÃ¡st hallottam meg az erdÅ‘bÅ‘l. Intettem Fogatlannak, aki morogva a hÃ¡tÃ¡ra tett, majd elindultunk a hang forrÃ¡sÃ¡hoz. Az erdÅ‘ben farkasok Ã¡lltak egy srÃ¡c elÅ‘tt. Nem Ãºgy nÃ©zett ki, mint, aki Ã©ppen barÃ¡tkozni prÃ³bÃ¡l velÃ¼k. Fogatlan leszÃ¡llt a srÃ¡c elÃ©, a farkasok azonnal elmentek. A srÃ¡c felÃ© fordult, aki igyekezett minÃ©l hÃ¡trÃ¡bb jÃ¶nni a sÃ¡rkÃ¡nytÃ³l. Szemei mÃ©g ijedtebbek lettek, mikor meglÃ¡tott engem a hÃ¡tÃ¡n:

- Fogatlan, kÃ©rlek Ã¡llj meg - mondtam a sÃ¡rkÃ¡nynak, aki morogva ugyan, de megtette. LeszÃ¡lltam a sÃ¡rkÃ¡nyrÃ³l, majd nyugodt hangnemben elkezdtem vele beszÃ©lni:

- Az Ã©n nevem Hablaty. Nem akarunk bÃ¡ntani - mondtam Ã³vatosan a fiÃºnak, aki csak bÃ³lintott - TÃ©ged, hogy hÃ-vnak? - kÃ©rdeztem meg tÅ‘le.

- Kristoff - a hangja remegett szÃ³val mÃ©g mindig fÃ©lt tÅ‘lÃ¼nk.

- Figyelj, nem akarunk bÃ¡ntani, kÃ¼lÃ¶nben is, Ãºgy nÃ©zek ki, mint, aki ebben a percben kinyÃ-rhatna? - kÃ©rdeztem tÅ‘le a nyilvÃ¡nvalÃ³t.

- Te nem, de Å‘ igen - mutatott Fogatlanra, aki most inkÃ¡bb Ãºgy nÃ©zett ki, mint egy nagy hÃ¡zi macska. KÃ©nyelmesen tisztÃ¡lkodott. Csak ekkor vettem Ã©szre a szarvast, aki inkÃ¡bb megbÃºjt a sÃ¶tÃ©tben, mint hogy elÅ‘jÃ¶jjÃ¶n. PÃ¡r mÃ©terre volt egy szÃ©tzÃºzott szÃ¡n, vagyis inkÃ¡bb Ã¶sszetÃ¶rt.

- Fogatlan nem fog bÃ¡ntani, amennyiben te sem teszed ezt - mondtam nyugodtan. Bizonytalanul bÃ³lintott, mjad elÅ‘hÃ-vta a szarvast. FelÃ¼lt rÃ¡, de ekkor tÃ©tovÃ¡n felÃ©nk fordult.

- Nem lenne kedvetek nÃ¡lunk tÃ¶lteni az estÃ©t? Mert, ahogy elnÃ©zlek titeket nem vagytok idevalÃ³siak - mÃ©rt vÃ©gig minket. Fogatlanra nÃ©ztem, aki elgondolkodva bÃ³lintott. Felrakott a hÃ¡tÃ¡ra Ã©s a srÃ¡c mellÃ© ment. Lassan elindultunk, Å• pedig hirtelen megszÃ³lalt:

- Honnan jÃ¶ttetek? - legyek Å‘szinte? VÃ©gÃ¼l is, mÃ¡r Ãºgy is mindegy.

- Hibbant-szigetrÅ‘l. AmÃºgy mi most hol is vagyunk? - jutott eszembe a kÃ©rdÃ©s.

- Arendelle - mÃ©g sosem hallottam rÃ³la. Hamarosan beÃ©rtÃ¼nk egy fÃ©nnyel teli helyre, majd egy Ã³riÃ¡si Ã©pÃ¼let felÃ© vettÃ¼k az irÃ¡nyt. KÃ¶zben mindent elmesÃ©ltem Kristoffnak, aki szintÃ©n mindent elmondott a a kirÃ¡lysÃ¡grÃ³l. Elmondta, hogy Å•k nem tÃ¶rzs,

hanem nÃ©p. Nem tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k vezeti Å•ket, hanem kirÃ¡ly Ã©s kirÃ¡lynÃ©, bÃ¡r jelenleg csak kirÃ¡lynÃ© van. Elmondta, hogy a kirÃ¡lynÃ© hÃºga a menyasszonya, Ã©s Ãºgy talÃ¡lkoztak, hogy Elza, a kirÃ¡lynÅ‘ rÃ©gen mindent hÃ³val borÃ-tott be. MÃ©gis csak igaz volt KalmÃ¡r Johann mesÃ©je. BementÃ¼nk a palotÃ¡ba, de elÅ‘tte a szÅ‘ke hajÃº srÃ¡c kikÃ¶tÃ¶tte a rÃ©nszarvasÃ¡t. Kristoff arrÃ³l is felvilÃ¡gosÃ-tott, hogy ezt palotÃ¡nak hÃ-vjÃ¡k. Annak ellenÃ©re, hogy kÃ©sÅ‘ volt, nagy volt a zsibongÃ¡s a palotÃ¡ban. LegalÃ¡bbis kÃ©t lÃ¡ny hangja tÃ¶ltÃ¶tte be a teret. Ekkor egy vÃ¶rÃ¶s hajÃº lÃ¡ny csÃºszott le a korlÃ¡ton. Å•t pedig kÃ¶vette egy szÅ‘ke hajÃº lÃ¡ny, bÃ¡r Å• nem csÃºszott a korlÃ¡ton, hanem lÃ©pcsÅ‘zÃ¶tt. Nem is tudom mi tÃ¼krÃ¶zÅ‘dÃ¶tt rajtuk, mikor meglÃ¡ttak minket. Kristoff egybÅ‘l odament Ã©s elkezdett magyarÃ¡zni, de olyan halkan csinÃ¡lta, hogy semmit sem hallottam. A szÅ‘ke lÃ¡ny tÃ¡volsÃ¡gtartÃ³an elindult felÃ©m.

- Elza kirÃ¡lynÅ‘ vagyok. ÃœdvÃ¶zÃ¶llek Arendellben. SzÃ-vesen lÃ¡tunk nÃ¡lunk, viszont nem szeretnÃ©m, ha valami galibÃ¡t okoznÃ¡l, mert arrÃ³l Ã©n magam gondoskodom - ekkor felemelte a kezÃ©t Ã©s havat varÃ¡zsolt. Hatalmasakat bÃ³logattam, Å• pedig letette a kezÃ©t - SzeretnÃ©k tÅ‘led is hallani egy bemutatkozÃ¡st - hÃºzta el a szÃ¡jÃ¡t.

- Hablaty BorzasztÃ³ Haddock vagyok konkrÃ©tan a Harmadik Ã©s Hibbant-szigetrÅ‘l jÃ¶ttem. Ã–rÃ¼lÃ¶k a talÃ¡lkozÃ¡snak. Ã“, Å• pedig itt a sÃ¡rkÃ¡nyom, Fogatlan - mutattam az Ã©jfÃºriÃ¡ra, aki bÃ¼szkÃ©n kihÃºzta magÃ¡t.

Elza letÃ©rdelt elÃ© Ã©s bÃ¡mulni kezdte, majd Ã³vatosan kinyÃºjtotta felÃ© a kezÃ©t. Ã‰ppen megakartam akadÃ¡lyozni, amikor Fogatlan Ã³vatosan megbÃ¶kdÃ¶ste a lÃ¡nyt, aki halkan felnevetett Ã©s megsimogatta a fejÃ©t. Ekkor meghallottunk valami nagyon vÃ©kony hangot. Odafordultunk Ã©s egy hÃ³embert lÃ¡ttunk, akinek egy hÃ³felhÅ‘ lebegett a feje felett. Mi a franc? Fogatlan megugrott, mikÃ¶zben a fehÃ©r kis lÃ©ny felÃ©nk jÃ¶tt. A vÃ¶rÃ¶s hajÃº lÃ¡ny felkapta a hÃ³embert, Ã©s kÃ¶zelebb jÃ¶tt:

- Anna vagyok, Elza hÃºga, Å• pedig itt Olaf - mutatott a hÃ³emberre, aki kiugrott a lÃ¡ny karjaibÃ³l, majd elÃ©m jÃ¶tt.

- Olaf vagyok Ã©s szeretem a meleg Ã¶lelÃ©seket - nyÃºjtotta ki felÃ©m fa kezeit.

- OkÃ© - hÃºztam el a szÃ¡mat. Nem Ã©rtettem mit akar ezzel. Fogatlan Ã³vatosan megszaglÃ¡szta, majd prÃ¼szkÃ¶lt egyet. Anna felnevetett, Elza csak elmosolyodott.

- Nem vagytok Ã©hesek? - Anna hirtelen kapta rÃ¡m a tekintetÃ©t. Fogatlan hevesen bÃ³logatni kezdett.

- De - Anna abban a pillanatban karon ragadott Ã©s elkezdett hÃºzni. BementÃ¼nk egy Ã³riÃ¡si helysÃ©gbe, majd kiszaladt Ã©s behozott egy lÃ¡nyt. 18-nak tippelnÃ©m. Hatalmas zÃ¶ld szemei voltak, egyenes sÃ¶tÃ©tszÅ‘ke haja, amibÅ‘l egy tincs be volt fonva.

- Nathalie, szeretnÃ©m, ha kiszolgÃ¡lnÃ¡d Å•ket, Ã©s mutatnÃ¡l nekik egy szobÃ¡t - a leÃ¡nyzÃ³ arcÃ¡n ijedelem lÃ¡tszott, Ã©s egy kÃ©rdÃ©st bÃ¶kÃ¶tt ki:

- A sÃ¡rkÃ¡nyt is lÃ¡ssam el?

- HÃ¡t, persze - mondta Anna Ãºgy, mintha ez egyÃ©rtelmÅ± lenne, ezzel magunkra hagyott minket. A lÃ¡ny, nÃ©v szerint Nathalie, felsÃ³hajtott:

- A nevem Nathalie, mit szeretnÃ©tek? - most ki fog szolgÃ¡lni minket?

- A sÃ¡rkÃ¡nyomnak halat csak angolnÃ¡t ne hozzon neki, nekem pedig mindegy - bÃ¶ktem ki.

- Hamarosan jÃ¶vÃ¶k, Ã©s kÃ©rlek Ã¼lj le - ment ki. LeÃ¼ltem egy szÃ©kre, mikÃ¶zben Fogatlan mindent megszaglÃ¡szott.

- TessÃ©k - tett le elÃ©m egy kis kenyeret illetve valamilyen hÃºst. Volt nÃ¡la mÃ©g egy kisebb tÃ¡l, amit le tett Fogatlan elÃ©. Ã‰ppen kÃ©szÃ¼lt elhagyni a konyhÃ¡t, mert idÅ‘kÃ¶zben rÃ¡jÃ¶ttem, hogy Ã-gy funkcionÃ¡l ez a hely. UtÃ¡na szÃ³ltam:

- Nem maradnÃ¡l itt beszÃ©lgetni egy kicsit, mert bÃ¡r elmondtak nekem mindent, mÃ©gsem Ã©rtem a dolgok nagy rÃ©szÃ©t - leÃ¼lt elÃ©m.

- Mit szeretnÃ©l tudni? - fÃ¡radtsÃ¡got lÃ¡ttam a szemeiben. Nem is csodÃ¡lkozom, hiszen mÃ¡r elÃ©g kÃ©sÅ‘re jÃ¡rt.

- HÃ¡t, kezdjÃ¼k ott, hogy Elza, hogyan kÃ©pes jeget varÃ¡zsolni - ez a kÃ©rdÃ©s nagyon foglalkoztatott.

- Uhm... Ez a kÃ©pessÃ©g a kirÃ¡lynÅ‘nek mÃ¡r szÃ¼letÃ©se Ã³ta megvolt. Senki sem tudja, hogyan kÃ©pes rÃ¡ - hebegett lehajtott fejjel. EzutÃ¡n mÃ©g pÃ¡r dolgot megkÃ©rdeztem tÅ‘le, majd ott hagyott azzal, hogy megcsinÃ¡lja az Ã¡gyamat, illetve keres nekem vÃ¡ltÃ¡s ruhÃ¡t, meg valamit, amiben aludhatok. Hamarosan visszatÃ©rt, majd bevezetett minket egy szobÃ¡ba, ami vagy kÃ©tszer nagyobb volt a Hibbanti szobÃ¡mnÃ¡l.

- Mivel lÃ¡ttam, hogy Ã¶nnek nem olyan a stÃ-lusa, mint a palota tÃ¶bbi lakÃ³jÃ¡nak, ezÃ©rt elÅ‘kerestem a kertÃ©szÃ¼nk rÃ©gi ruhÃ¡it. Nem sokkal volt nagyobb tÅ‘led, szÃ³val szerintem jÃ³k lesznek rÃ¡d. Ezek meg azok a ruhÃ¡k, amikben aludni fogsz - adta a kezembe a viseleteket - Ha, szeretnÃ©l megtisztÃ¡lkodni, akkor ott tudsz - mutatott egy ajtÃ³ra. BÃ³lintottam, mire azonnal elhagyta a szobÃ¡t, de mÃ©g elmotyogott egy "JÃ³ Ã©jt"-et. Bementem a mutatott ajtÃ³ mÃ¶gÃ©. Nem olyan volt, mint amire szÃ¡mÃ-tottam, kicsit sem hasonlÃ-tott Hibbanthoz. NÃ¡lunk a patakba fÃ¼rdÃ¼nk, illetve nÃ©ha BÃ©lhangost egy vÃ¡lyÃºban. MegtisztÃ¡lkodtam a hideg vÃ-zben Ã©s felvettem a ruhÃ¡kat, amiket Nathalie itt hagyott. Fogatlan kÃ©szÃ¼lt megcsinÃ¡lni a parÃ¡zsÃ¡gyÃ¡t, de megakadÃ¡lyoztam benne.

- Ne. Itt fedett helyen vagyunk, ha meggyÃºjtod, akkor tÅ±z keletkezik - morogva megforgatta a szemÃ©t, Ã©s Ãºgy helyezkedett el. BefekÃ¼dtem az Ã¡gyba, ami kÃ¼lÃ¶nÃ¶sen puha volt. Ã‰n nem ehhez voltam hozzÃ¡szokva. SokÃ¡ig forgolÃ³dtam, mire sikerÃ¼lt elaludnom. Reggel, mikor felkeltem felvettem az Ã¶ltÃ¶zÃ©ket, amit adott a lÃ¡ny. KopogÃ¡st hallottam meg, kikiabÃ¡ltam egy "igen"-t, mire Nathalie nÃ©zett be:

- ElkÃ©rhetnÃ©m a ruhÃ¡it, hogy kimoshassuk Å•ket - zavartan elfordÃ-totta a fejÃ©t.

- Persze. Ott hagytam Å‘ket - mutattam a tisztÃ¡lkodÃ³ helyisÃ©gre.

- Ã‰rtem, menjen le reggelizni - adta ki az utasÃ-tÃ¡st.

LementÃ¼nk Fogatlannal, ebben a percben Anna egy szÃ©les mosollyal kÃ¶zeledett felÃ©m.

- JÃ¶ttÃ¶k reggelizni? - ugrÃ¡lt. BÃ³lintottam, mire Å• lehÃºzott a lÃ©pcsÅ‘n. LeÃ¼ltÃ¼nk egy asztalhoz. MÃ¡r ott Ã¼lt Elza Ã©s Kristoff is. SÃ³hajjal Ã¼ltem le az asztalhoz. Fogatlan elfekÃ¼dt az asztal mellett, ebben a percben emberek jelentek meg tÃ¡lakkal a kezÃ¼kben, Ã©s mindegyiket letettÃ©k elÃ©nk. VÃ©gÃ¼l adtak Fogatlannak is halat, aki ennek rendkÃ-vÃ¼l megÃ¶rÃ¼lt. Egyszer csak Elza megszÃ³lalt:

- Hablaty, elmesÃ©lnÃ©d, hogy kerÃ¼ltÃ©l ide? Kristoff nagy vonalakban elmesÃ©lte, de jÃ³ lenne tÅ‘led is hallani - ezutÃ¡n nekik is szÃ©pen elmesÃ©ltem, hogy mikÃ©nt kerÃ¼ltem ide. Fogatlan a reggeli befejeztÃ©vel elkezdett szÃ©tnÃ©zni az Ã©pÃ¼letben. Szerintem repÃ¼lni szeretne, mert a kijutÃ¡si helyeket kereste.

- Kiengedhetem Fogatlant, repÃ¼lni szeretne - pillantottam a sÃ¡rkÃ¡nyra. BÃ³lintottak, majd ott hagytÃ¡k az Ã©tkezÅ‘t. KimentÃ¼nk Ã©s Fogatlan egybÅ‘l felrepÃ¼lt az Ã©gbe. NÃ©ha-nÃ©ha Ã©szre lehetett venni a felhÅ‘kben, Ã©s mikor a vÃ¡ros lakÃ³i Ã©szrevettÃ©k nem kicsit ijedtek meg.

- Milyen Ã©rzÃ©s repÃ¼lni Hablaty - hallottam meg mellettem Anna hangjÃ¡t.

- CsodÃ¡s, olyan, mintha szabad lennÃ©l - nÃ©ztem az Ã©gre, ahol mÃ¡r Fogatlan csak nÃ©ha tÅ±nt fel a felhÅ‘k kÃ¶zt - Ha, akarod majd egyszer elviszlek - ajÃ¡nlottam fel. Izgatottan nÃ©zett rÃ¡m, majd hevesen bÃ³logatni kezdett.

8. Al

SzÃ³val, a vÃ©gÃ©n lesz egy kisebb szÃ³noklatom, aki nem akarja elolvasni a kiborulÃ¡som, az csak a fejezet vÃ©gÃ©n lÃ©vÅ‘ elsÅ‘ bekezdÃ©st olvassa el.

* * *

><p>MÃ¡r egy hete annak, hogy Arendellebe jÃ¶ttÃ¼nk. Ez idÅ‘ alatt elvittem AnnÃ¡t repÃ¼lni, de mÃ©g ElzÃ¡t is. ElzÃ¡nak kifejezetten tetszett a gyorsasÃ¡g. Sosem hittem volna. Jobban megismertem Nathaliet, aki elmondta, hogy nem ideszÃ¼letett pusztÃ¡n a munka lehetÅ‘sÃ©gek nem Ã©ppen a legjobbak az otthonÃ¡ban. Fogatlan egÃ©szen megkedvelte a lÃ¡nyt, ugyanez nem mondhatÃ³ el OlafrÃ³l. A kis hÃ³ember nem igazÃ¡n nyerte el Ã©jfÃºriÃ¡m tetszÃ©sÃ©t, de lÃ¡tszÃ³lag Å‘t ez nem igazÃ¡n zavarja. Gondolkodtam azon, hogy tovÃ¡bb kellene Ã¡llnunk, de valamiÃ©rt nem vagyok kÃ©pes elmenni. Fogatlan elkezdte rÃ¡ngatni a felsÅ‘m, amibÅ‘l rÃ¡jÃ¶ttem, hogy vacsora idÅ‘ van. TalÃ¡n ma kellene elÅ‘Ã¡llnom azzal, hogy tovÃ¡bb Ã¡llok. Igen, holnap reggel tovÃ¡bb Ã¡llok Ã©s ismÃ©t a csillagok alatt fogunk aludni. LementÃ¼nk az Ã©tkezÅ‘be, ahol mÃ©g csak Elza volt ott. A lÃ¡ny sosem kÃ©sett sehonnan. Mikor meglÃ¡tott intett egyet.<p>

- JÃ³ estÃ©t Elza - kÃ¶szÃ¶ntem neki, mikÃ¶zben leÃ¼ltem az asztalhoz. NemsokÃ¡ra megjelent Anna Ã©s Kristoff. MÃ¡r a desszertnÃ©l tartottunk, mikor Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy ideje megtenni a nagy bejelentÃ©st. FelÃ¡lltam Ã©s fÃ©lszegen megszÃ³laltam:

- Holnap szeretnÃ©nk tovÃ¡bb Ã¡llni - hÃºztam el a szÃ¡mat. Elza szÃ³lalt meg elÅ‘szÃ¶r:

- Rendben, szÃ¼ksÃ©ged van valamire az utad sorÃ¡n? - meglepetten pislogtam rÃ¡.

- Nem hiszem, maximum egy kis olajra, hogy Fogatlan farkÃ¡t rendben tudjam tartani - jutott eszembe.

- AzÃ©rt csomagolunk neked egy kis Ã©telt, nem egÃ©szsÃ©ges mindig halat enni - mondta, mikÃ¶zben felÃ¡llt az asztaltÃ³l - Nathalie! - kiÃ¡ltotta el magÃ¡t. Mindig, amikor szÃ¼ksÃ©gem van valamire a lÃ¡nyt szedik elÅ‘. AkÃ¡r Ã©telre, akÃ¡r ruhÃ¡ra.

- Igen, felsÃ©g - jelent meg a lÃ¡ny.

- CsomagolnÃ¡l Hablatynak valami Ã©lelmet, holnap tovÃ¡bb Ã¡ll, szerezz olajat is, illetve valami melegebb ruhÃ¡t, hamarosan hideg lesz - mutatott rÃ¡m.

- Rendben. EngedelmÃ©vel - ezzel elhagyta a szobÃ¡t.

Fogatlannal felmentÃ¼nk ideiglenes lakhelyÃ¼nkre. KopogÃ¡st hallottam, majd Anna nÃ©zett be.

- Holnap mikor mÃ©gy tovÃ¡bb? - Ã¼lt le az Ã¡gyamra.

- ValÃ³szÃ-nÅ±leg korÃ¡n reggel - nÃ©zegettem Fogatlan szÃ¡rnyÃ¡t, hogy milyen Ã¡llapotban van.

- Ã‰rtem. JÃ³ volt veled talÃ¡lkozni - hallottam a hangjÃ¡bÃ³l, hogy mosolyog.

- KÃ¶sz, Anna - nÃ©ztem rÃ¡, Ã©s megÃ¶lelt.

- Szia - hagyta el a szobÃ¡t. Egy lÃ¡ny megÃ¶lelt.

Mivel nagyon fÃ¡radt voltam ezÃ©rt korÃ¡n lefekÃ¼dtem aludni. Furcsa Ã¡lmaim voltak ValkÃ¡rÃ³l, apÃ¡mrÃ³l, FogatlanrÃ³l, Ã©s a nÅ‘rÅ‘l, aki rÃ¡m tette a furcsa jelet. Reggel arra keltem, hogy Fogatlan nyalogat. Undorodva toltam el magamtÃ³l, Ã©s felkeltem. Lementem az emeletrÅ‘l, ahol Nathalie egy tÃ¡skÃ¡val vÃ¡rt.

- TessÃ©k - adta a kezembe - Tettem bele neked melegebb ruhÃ¡t, olajat, Ã©s Ã©telt. RemÃ©lem jÃ³ utad lesz - egy puszit adott az arcomra Ã©s elment. HÅ±. CipÅ‘ kopogÃ¡st hallottam meg, Ã©s Elza sietve odabÃ¶kÃ¶tt nekem egy "JÃ³ utat"-ot. KimentÃ¼nk Ã©s felszÃ¡lltunk Fogatlannal. Vajon hova fog minket mÃ©g az Ã©let vinni?

3 Ã©vvel kÃ©sÅ‘bb

ZihÃ¡lt voltam Ã©s erÅ‘tlen. Nem tudtam megmozdulni, ahhoz tÃºl nagy volt a fÃ¡jdalom a hasamban, illetve a lÃ¡bamban. Azok a nyilak

nagyon jÃ³l talÃ¡ltak el. BÃ¡r, kihÃºztam magambÃ³l, de ezzel csak rontottam a helyzeten. MÃ©g jobban vÃ©rezni kezdtem. Fogatlan itt hagyott, de nem is igazÃ¡n bÃ¡nom. Ãšgyis nemsokÃ¡ra vÃ©gem lesz. Elkezdett sÃ¶tÃ©tedni kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttem a vilÃ¡g. Fogatlan volt az utolsÃ³, akit lÃ¡ttam.

* * *

><p>Idegesen fekÃ¼dtem Hablaty Ã¡gya mellett. A vÃ¡rosban megtÃ¡madtÃ¡k, mert nem beszÃ©lte a nyelvet. Ilyen hÃ¼lyÃ©ket. MÃ©g szerencse, hogy van itt ismerÅ‘sÃ¶m.<p>

- Nyugalom Ã©jfÃºria - a fekete hajÃº lÃ¡ny lustÃ¡n dÅ‘lt neki az ajtÃ³keretnek. NehÃ©z rÃ³la elhinni, hogy rÃ©gen nem is ember volt, hanem sÃ¡rkÃ¡ny. Egy varÃ¡zslatnak kÃ¶szÃ¶nhetÅ‘en az Ã©jfÃºriÃ¡bÃ³l ember lett.

- Mintha te nem az lennÃ©l Al - morogtam neki oda. - Mennyi az esÃ©lye annak, hogy meggyÃ³gyul? - vÃ¡ltottam egy teljesen mÃ¡s hangnemre.

- MindkettÅ‘re van esÃ©lye. Nem tudom, attÃ³l fÃ¼gg, hogy mennyire akar Ã©lni. De kÃ¡r lenne Ã©rte. - mÃ©rte vÃ©gig feltÅ±nÅ‘en. Halkan felnevettem. Sosem fog megvÃ¡ltozni - Komolyra fordÃ-tva a szÃ³t, kellene neki mÅ±lÃ¡bat csinÃ¡lni. TÃºlsÃ¡gosan elfertÅ‘zÅ‘dÃ¶tt a seb Ã©s a lÃ¡ba nem Ã©lte tÃºl - szomorÃºan nÃ©ztem barÃ¡tomra.

Az ablakon kitekintve az erdÅ‘t lÃ¡ttam. Alnak a hÃ¡za az erdÅ‘ kÃ¶zepÃ©n volt, mondjuk nem is igazÃ¡n mehet emberek kÃ¶zÃ©. TÃºlsÃ¡gosan is furcsa, Ã©s ha az emberek mind olyanok, hogy megÃ¶lik azÃ©rt, mert nem beszÃ©li a nyelvet, akkor Al mÃ¡r rÃ©g halott lenne. A fekete pikkelyek a kezÃ©n nagyon Ã¡rulkodÃ³ak.

- Na, gyere. Hagyd pihenni a beteget, addig elmesÃ©lheted nekem, hogy mik tÃ¶rtÃ©ntek veled, az elmÃºlt

Ã©vekben - intett. Elkezdtem neki mesÃ©lni. Elmondtam, hogyan talÃ¡lkoztam Hablattyal, mikÃ©nt vittem el a barlangba, Ã©s az utazÃ¡sunkrÃ³l is beszÃ©ltem neki. ArrÃ³l is beszÃ¡moltam, hogy a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l meghalt. TermÃ©szetes halÃ¡llal. Ezt az egyik ismerÅ‘sÃ¶mtÅ‘l tudom, aki annak a fÃ©szeknek a lakÃ³ja volt. A sÃ¡rkÃ¡nyok szÃ©tszÃ©ledtek, Ã©s elvannak.

- Nem hiÃ¡nyolja a csalÃ¡djÃ¡t - biccentett a zÃ¡rt ajtÃ³ felÃ©.

- De, viszont nem akar visszamenni se az anyjÃ¡hoz, se Hibbantra, nem Ã©rtem miÃ©rt - a vÃ©gÃ©t mÃ¡r csak suttogtam.

- Te sem mentÃ©l vissza FÃºriafÃ©szekbe - kuncogott fel. MÃ©rgesen pillantottam felÃ©.

- Igen, de miattad nem mentem vissza, a hÃºgom vagy.

- Nem tudom, hogy jÃ¶n ahhoz, hogy a hÃºgod vagyok, hogy nem mentÃ©l vissza a fÃ©szekbe, de jÃ³ tudni, hogy ez is az Ã©n hibÃ¡m - vigyorgott fogatlanul. Megforgattam a szemem. IgazÃ¡bÃ³l tÃ©nyleg semmi kÃ¶ze a hÃºgomnak ahhoz, hogy nem mentem vissza az otthonunkba. PusztÃ¡n nem akartam a szÃ¼leim Ã©s a fÃ©szek szemÃ©be nÃ©zni. Jobb Ã¶tletnek tÅ±nt a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡lhoz csatlakozni.

- Ã‰s mesÃ©lj, milyen itt? - kÃ©rdeztem. Ã‰n hoztam ide, mert Å• azt mondta, Ã©s azÃ³ta nem is beszÃ©ltÃ¼nk. Na jÃ³, egyszer pÃ¡r hÃ³nappal utÃ¡na.

- EgÃ©sz jÃ³, itt hatalmas spirituÃ¡lis erÅ‘ van. AmÃºgy meg nem. Elvagyok, kÃ¶nyvet Ã-rok, rajzolok - rÃ¡ntotta meg a vÃ¡llÃ¡t az emberi Ã©vekben hÃºsznak kinÃ©zÅ‘ lÃ¡ny. SÃ¡rkÃ¡nyÃ©vben tizenhÃ©t volt. Hirtelen elkomorult a tekintete - Fogatlan, tudod mi az a jelzÃ©s Hablatyon? - kezdte figyelni kezeit.

- Nem. MiÃ©rt? Te talÃ¡n tudsz valamit? - kÃ©rdezgettem hevesen. MÃ¡r hÃ¡rom Ã©ve volt Hablatyon Ã©s se Ã©n, sem Å‘ nem tudta, hogy mi lehet az.

- A barÃ¡todat nem azÃ©rt tÃ¡madtÃ¡k meg, mert nem beszÃ©lte a nyelvet, hanem azÃ©rt, mert az egy rab jelzÃ©s. Itt Ã¡tokkÃ©nt tekintenek rÃ¡, szerintÃ¼k viselÅ‘je bajt hoz mindenre. Viszont ez a jelzÃ©s, nem ezt a jelenÃ©st hordozza. Aki viseli, annak a lelke egy rab, valami fogva tartja a lelkÃ©t. Lehet ez egy Ã©rzelem, egy cselekedet, akÃ¡rmi - magyarÃ¡zta. Valamilyen szinten felfogtam, hogy mirÅ‘l beszÃ©l, viszont azt nem Ã©rtettem, hogy Å• honnan tud errÅ‘l.

- Ã‰s te honnan tudsz errÅ‘l? - nÃ©ztem rÃ¡ kÃ-vÃ¡ncsian, mire zavartan habogni kezdett.

- Å•... tudod az Ãºgy volt, hogy... - vakarta meg a tarkÃ³jÃ¡t, Ã©s erÅ‘sen kerÃ¼lte a tekintetem. Valamit nagyon erÅ‘sen titkolt.

- Hogy volt? - piszkÃ¡ltam.

- Megismerkedtem egy ember fiÃºval, aki elmondta nekem - bÃ¶kte ki mÃ©rgesen. BÃ³logatni kezdtem. Ekkor eszembe jutott egy kÃ©rdÃ©s, amire a vÃ¡laszt mindenkÃ©ppen a hÃºgomtÃ³l akartam megkapni.

- Szerinted, a fÃ©szekbÅ‘l mÃ©g vannak Ã©lÅ‘k, vagy azaz ember megtalÃ¡lta Å•ket? - most Ã©n kerÃ¼ltem a tekintetÃ©t.

- Nem tudom, bÃ¡r nagyon okosak vagyunk, nem biztos, hogy mind kÃ©pesek voltak megmenekÃ¼lni - hÃºzta el a szÃ¡jÃ¡t.

* * *

><p>MÃ¡r hÃ¡rom Ã©ve Hablaty halÃ¡lÃ¡nak. Mindenki visszarÃ¡zÃ³dott a normÃ¡lis kerÃ©kvÃ¡gÃ¡sba. A portyÃ¡k megszÅ±ntek Ã©s csak Ã©ljÃ¼k az Ã©letÃ¼nket. PlÃ©hpofa mÃ¡r nem vadÃ¡ssza mÃ¡niÃ¡kusan a sÃ¡rkÃ¡nyokat. TakonypÃ³c rÃ¡m van szÃ¡llva. UndorÃ-tÃ³. Kijelentette, hogy Å• lesz a kÃ¶vetkezÅ‘ tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k. BÃ¡r, PlÃ©hpofÃ¡n azt lÃ¡tom, hogy bÃ¡rkinek odaadnÃ¡ a vezetÅ‘ szerepÃ©t, csak ne neki. SzÃ-vÃ¡s. Vajon Hablatynak milyen halÃ¡la lehetett? Az Ã©jfÃºria Ã©lve megette, vagy elÅ‘tte megÃ¶lte? Ezen nem is szabad gondolkodnom. AkÃ¡rmilyen mihaszna volt, a halÃ¡lÃ¡t nem akartam.<p>

* * *

><p><strong>SzÃ³val, akkor annak, hogy a vÃ¶rÃ¶s halÃ¡lt nem Ãºgy nyÃ-rtam ki, hogy felrobbantottam, annak meg volt az oka, annak is, hogy ugrottunk az idÅ‘ben. AmÃºgy Ãºgy nÃ©z ki, hogy 20 fejezetes lesz a tÃ¶rtÃ©net. SzÃ³val, Ãºgy nÃ©gy fejezet fog itt jÃ¡tszÃ³dni,

aztÃ¡n mennek tovÃ¡bb az esemÃ©nyek. Hiccstrid is lesz, meg minden.<strong>

Ã‰s aki nem akarja a kiborulÃ¡som, az ne olvasson tovÃ¡bb.

SzÃ³val. EmlÃ©keztek arra a mesefilmre, amiben jÃ¡tÃ©kok szerepeltek, meg minden? Igen, arra a cuki Pixar filmre! Amit, amÃºgy utÃ¡lok. SzÃ³val, kÃ©szÃ¼l a negyedik rÃ©sze. Ki nem talÃ¡ljÃ¡tok, hogy mikor lesz a bemutatÃ³ja. 2017. jÃºn. 16. DE MI A FRANC AZ, HOGY PONT AZ Ã•NAS 3 BEMUTATÃ“JÃ•RA TESZIK!? KiborulÃ¡s vÃ©ge.

9. Ã‰bredÃ©s

Tudom, hogy kicsit gyatra fejezet lett, de a hatalmas kimaradÃ¡s miatt a hÃ©ten mÃ©g fogok egy rÃ©szt hozni.

KÃ©szÃ-tettÃ¼nk egy mÅ±lÃ¡bat Hablatynak, mert Ãºgy nÃ©z ki, hogy tÃºl fogja Ã©lni. Al szerint nagyon jÃ³k rÃ¡ az esÃ©lyei, Ã©s a hÃºgom nem szokott hazudni. Elmondta, hogy talÃ¡lkozott a boszorkÃ¡nnyal, aki elvarÃ¡zsolta Å‘t, de nem haragszik rÃ¡, illetve mÃ©g valakivel, akirÅ‘l nem szÃ-vesen beszÃ©l. Neki sokkal jobb emberkÃ©nt, mÃ©g a repÃ¼lÃ©s sem hiÃ¡nyzik neki. Mondjuk Å‘ tÃ©riszonyos. TÃ©riszonyos sÃ¡rkÃ¡nyrÃ³l kihallott? A hÃºgom meg az Å‘ furcsasÃ¡gai.

* * *

><p>Ez a srÃ¡c kicsit sem tud vigyÃ¡zni magÃ¡ra. Most komolyan! AmiÃ³ta kÃ¶vetem Å•ket a kÃ¶lyÃ¶knek tÃ-z halÃ¡l kÃ¶zeli Ã©lmÃ©nyben volt rÃ©sze. Egyszer Ã©telt lopott, egyszer betÃ¶rt a rÃ³maiakhoz. Nincs semmi veszÃ©ly Ã©rzete? EskÃ¼szÃ¶m, hogy ha ennyire meg akar halni, akkor Ã©n magam Ã¶lÃ¶m meg. Hirtelen meghallottam egy hangot.<p>

- Tudom, hogy itt vagy! - egybÅ‘l felismertem Al hangjÃ¡t. SzegÃ©ny lÃ¡ny, a nÅ‘vÃ©rem vÃ¡ltoztatta emberrÃ©. Az Å‘ helyÃ©ben is szÃ©gyellem magam. Leugrottam a fÃ¡rÃ³l, amin eddig Ã¼ltem. Egyenesen a fekete hajÃº lÃ¡ny elÃ© estem.

- Mit szeretnÃ©l, Al? - kÃ©rdeztem, mire Å‘ mÃ©rgesen kiabÃ¡lni kezdett velem.

- Mi a francÃ©rt kellett rÃ¡tenned arra a fiÃºra a rabjelet?! Szerintem tÃ¶kÃ©letesen meg volt nÃ©lkÃ¼le is! Most, nehogy azzal gyere nekem, hogy a lelke egy rab Ã©s a jel, egy amolyan lÃ¡thatÃ³ jelzÃ©s, mert nem! - Ã¼vÃ¶ltÃ¶tte torkaszakadtÃ¡bÃ³l, majd a vÃ©gÃ©n tÃ¼zet fÃºjt rÃ¡m. SzerencsÃ©re gyorsan lehajoltam. AttÃ³l, hogy valamilyen szinten emberi, mÃ©g van nÃ©hÃ¡ny sÃ¡rkÃ¡ny tulajdonsÃ¡ga.

- Igen, tÃ©nyleg ez lett volna a magyarÃ¡zatom, de most mit vÃ¡rsz tÅ‘lem? - nÃ©ztem rÃ¡ Ã©rtetlenÃ¼l.

- Azt, hogy kÃ©rj bocsÃ¡natot tÅ‘le - hangja kÃ¶vetelÅ‘zÅ‘en csengett.

- Al, te sem kÃ©rtÃ©l bocsÃ¡natot a bÃ¡tyÃ¡dtÃ³l. Hiszen miattad nyÃ-rtÃ¡k ki majdnem az egÃ©sz csalÃ¡dotokat, mert te nem vagy kÃ©pes

megÃ¼lni a seggeden. Mert a testvÃ©red azt hiszi ez kizÃ¡rÃ³lag az Å‘ hibÃ¡ja - nÃ©ztem rÃ¡ gonoszul. Ã–sszerezzent Ã©s hirtelen kÃ¶nnyek kezdtek kifolyni a szemÃ©bÅ‘l. Tudom, hogy kegyetlen voltam hozzÃ¡, de ez az igazsÃ¡g - Ã‰s, ha most megbocsÃ¡tasz, mennem kell - ezzel otthagytam.

* * *

><p>Nyitogatni kezdtem a szememet, de akkor hirtelen beugrott, hogy Ã©n nem is olyan rÃ©g meghaltam, vagyis inkÃ¡bb Ãºgy tÅ±nt, mintha meghaltam volna. Ijedten Ã¼ltem fel Ã©s akkor meglÃ¡ttam Fogatlant magam mellett. KÃ¶rbeszemlÃ©ltem. PÃ¡r perc fÃ¡ziskÃ©sÃ©ssel jÃ¶ttem rÃ¡, hogy egy hÃ¡zban vagyunk. De mit keresek itt? Nem Ã©rtettem semmit, de nem volt idÅ‘m ezzel foglalkozni, mert Ã©jfÃºriÃ¡m elkezdte nyalogatni az arcomat. Felszisszentem, mikor rÃ¡lÃ©pett a lÃ¡bamra. Felemeltem a takarÃ³t. DÃ¶bbenten fogadtam, hogy mÅ±lÃ¡bam van.<p>

- SzÃ³val felÃ©bredtÃ©l? - egy nÅ‘i hang kÃºszott a fÃ¼lembe. Odakaptam a tekintetem Ã©s egy fekete hajÃº lÃ¡nyt lÃ¡ttam. Nem sokkal lehetett fiatalabb nÃ¡lam, de valami furcsa volt benne.

- Ki vagy te? - suttogtam.

- Al, de ha Å‘szinte akarok lenni, akkor Ã•lmodozÃ³ hÃºga - rÃ¡ntotta meg a vÃ¡llÃ¡t.

- Ã•lmodozÃ³? - vontam fel a szemÃ¶ldÃ¶kÃ¶m.

- Neked Fogatlan - biccentett a sÃ¡rkÃ¡ny felÃ©, aki valamit morgott a lÃ¡nynak, de Å‘ csak kinyÃºjtotta a nyelvÃ©t.

- Tudom, tudom, de anyÃ¡Ã©k ezt a nevet akasztottÃ¡k rÃ¡d - bÃ³logatott hevesen Al. Ã•lmodozÃ³? Ã•lmodozÃ³ hÃºga? Nekem Fogatlan? Mi a franc van itt?

- Gondolom nem Ã©rted mi folyik itt - kuncogta a lÃ¡ny. Mi olyan vicces ezen?

- RÃ¶viden elmondom neked, hogy mi van itt - Ã¼lt le a fÃ¶ldre, ekkor vettem Ã©szre a pikkelyeket a kezÃ©n - SzÃ³val, az van, hogy engem elÃ¡tkozott egy boszorkÃ¡ny, azzal, hogy emberrÃ© vÃ¡ltoztatott, mert Ã©jfÃºriÃ¡nak szÃ¼lettem. De, ami azt illeti Ã©n nem igazÃ¡n bÃ¡nom ezt, mert tÃ©riszonyos vagyok. Most biztos szÃ¡nalmasnak tartasz, mert sÃ¡rkÃ¡ny lÃ©temre irtÃ³zom a magassÃ¡gtÃ³l - Ã©s csak csacsogott Ã©s csacsogott, a vÃ©gÃ©n mÃ¡r ott tartottunk, hogy gyerekkori emlÃ©keit mesÃ©lte nekem. IdegesÃ-tÅ‘. Ha megÃ©rtenÃ©m Fogatlant, akkor vajon Å‘ is ennyit beszÃ©lne nekem? MÃ¡r az izomzat rÃ¡ngott az arcomon, mikor befejezte a beszÃ©lÃ©st.

- SzÃ³val, Ã©n megyek Ã©s csinÃ¡lok valami Ã©telt - porolta le magÃ¡t. Fogatlanra nÃ©ztem, aki kiment az ajtÃ³n. Hallottam az Ã©jfÃºria kiÃ¡ltÃ¡st, szÃ³val biztos voltam benne, hogy elment repÃ¼lni. De mÃ©g mindig nem Ã©rtem teljesen, hogy mi tÃ¶rtÃ©nik itt.

* * *

><p>- SrÃ¡cok, nem gondoljÃ¡tok, hogy csinÃ¡lnotok kellene valamit - Ã¡lltam meg TakonypÃ³cÃ©k elÅ‘tt.<p>

- Ugyan mÃ¡r Astrid, lazÃ-ts kicsit - Ã¡llt fel TakonypÃ³c Ã©s Ã¡tkarolta a vÃ¡llam. BÃ¡r ez egy kicsit furcsÃ¡n nÃ©zhetett ki, mert magasabb voltam tÅ‘la.

- Engedj el - lÃ¶ktem le magamrÃ³l a kezÃ©t. MÃ©rgesen eltrappoltam Ã©s azon gondolkoztam, hogy miÃ©rt ver engem az isten ilyen hasznavehetetlen barmokkal. InkÃ¡bb segÃ-teniÃ¼k kellene valamiben. Nem csak Ã-gy fekÃ¼dni, mint a farÃ¶nkÃ¶k. Minden ugyanolyan volt, mint mÃ¡skor. BÃ©lhangos mÅ±helyben dolgozott, PlÃ©hpofa intÃ©zte az emberek dolgait, PenÃ©sz mindenkinek panaszkodott.

* * *

><p>- TessÃ©k - tett le elÃ©m Al egy kis kenyeret, illetve valami hÃºst. Ã•gy nem tudtam beazonosÃ-tani, viszont abban biztos voltam, hogy valami vadÃ¡llat.<p>

- Nyugodtan eheted. Ez csak szarvas hÃºs - biccentett a tÃ¡nyÃ©r felÃ©. Elkezdtem enni, mindketten meglehetÅ‘sen nyugodtak voltunk, viszont Ã©n tÃºl kÃ-vÃ¡ncsi voltam.

- MiÃ©rt nem talÃ¡lkoztunk sosem mÃ¡sik Ã©jfÃºriÃ¡val, rajtad kÃ-vÃ¼l? - kÃ©rdeztem.

KÃ©rdÃ©semre megfeszÃ¼lt Ã©s tÃ¶bb percig kÃ-nos csend uralkodott a szobÃ¡ban. AztÃ¡n megszÃ³lalt.

- Tudod, ennek tÃ¶bb oka is van, az elsÅ‘ ok DrÃ¡kÃ³ VÃ©rdung.

10. KÃ©t idiÃ³ta

Igen, megint eltÅ±ntem egy hÃ³napra. Nincs mentsÃ©gem. De a lelki Ã¡llapotom Ã©s a gÃ©pem Ã¡llapota nem voltak Ã¶sszhangban. Hihetetlen, hogy kÃ©pes vagyok egy alig fÃ©lÃ©ves gÃ©pet elrontani. :/ Nem tudom, hogy hÃ¡ny fejezet lesz. Lehet, hogy 5, de az is lehet, hogy tÃ¶bb. Passzolom.

- Hallottam mÃ¡r rÃ³la anyÃ¡mtÃ³l. Å• az a fickÃ³, aki megrÃ¶gzÃ¶tten Ã¼ldÃ¶zi a sÃ¡rkÃ¡nyokat, nem? - nyeltem le a falatot, ami a szÃ¡mban volt.

- Igen. Tudod, egyszer az Ã©n hibÃ¡mbÃ³l megtalÃ¡lta az Ã©jfÃºria fÃ©szket. BÃ¡r, vÃ¡ndorlÃ³ faj vagyunk, de nekÃ¼nk is meg kell szÃ¡llnunk valahol. SzÃ³val egyik nap, elmentem repÃ¼lni. Ã–sszetalÃ¡lkoztam a csapdÃ¡szokkal, akik egybÅ‘l elejtettek. Ã‰jfÃºriÃ¡t lelÅ‘ni, bÃ¡r sosem voltam igazÃ¡n jÃ³ a repÃ¼lÃ©sben, akkor is csak azÃ©rt mentem el, mert mÃ¡r elegem volt a csalÃ¡dombÃ³l. MiutÃ¡n elejtettek, elvittek DrÃ¡kÃ³hoz. Ki akart vÃ©gezni, de akkor megjelent a bÃ¡tyÃ¡m Ã©s az alfa sÃ¡rkÃ¡nyunk. KiszabadÃ-tottak engem, nekem Ã©s a testvÃ©remnek sikerÃ¼lt elmenekÃ¼lnÃ¼nk, viszont DrÃ¡kÃ³ megÃ¶lte az alfÃ¡nkat. AztÃ¡n a nyomunkba eredtek. Egy Ã³riÃ¡si gnÃºvaddal. AnÃ©lkÃ¼l, hogy tudtam volna, kihalÃ¡s szÃ©lÃ©re sodortam az Ã©jfÃºria fajt. Elvezettem Å‘ket a fÃ©szekhez, DrÃ¡kÃ³ rengeteg fajtÃ¡rsam pusztÃ-totta el, csak azzal, hogy lekÃ¶pette jÃ©ggel az egÃ©sz fÃ©szkÃ¼nket. 200 Ã©jfÃºriÃ¡bÃ³l, mindÃ¶ssze hetven maradt. SzÃ©tszÃ³rÃ³dtunk, azzal az indokkal, hogy mÃ¡r nincs, aki egyben tartson minket - fejezte be. ElkÃ©pedve figyeltem a lÃ¡nyt, akirÅ‘l eddig teljesen mÃ¡s volt a

vÃ©lemÃ©nyem. Azt hittem, hogy Å‘ gondtalan Ã©s csak az jÃ¡r a fejÃ©ben, hogy mirÅ‘l beszÃ©lhet.

- Ã‰rtem - suttogtam.

- Ki jÃ¶ssz az erdÅ‘be? - Ã¡llt fel.

- KÃ¶sz nem - rÃ¡ztam a fejem - Azok utÃ¡n, amit tettek velem, majd csak akkor megyek ki, mikor tovÃ¡bb Ã¡llunk Fogatlannal - jÃ³t rÃ¶hÃ¶gÃ¶tt kijelentÃ©semen.

- Rendben. A szekrÃ©nyben vannak lapok, illetve Ã-rÃ³eszkÃ¶zÃ¶k. Ã•lmodozÃ³ mondta, hogy szeretsz rajzolni - mutatott a szekrÃ©nyre. MÃ¡r Ã©ppen elhagyni kÃ©szÃ¼lt a szobÃ¡t, mikor utÃ¡na szÃ³ltam.

- Honnan jÃ¶tt az Ã•lmodozÃ³? - kÃ©rdeztem.

- Ã“, szÃ³val, amikor kisebbek voltunk sokat aludt Ã©s anyÃ¡Ã©k rÃ¡ragasztottÃ¡k azt a nevet, hogy Ã•lmodozÃ³. Ã‰n csak akkor szÃ³lÃ-tom Ã-gy, amikor idegesÃ-teni akarom - egy kisebb mosoly jelent meg az arcÃ¡n. Ezt jÃ³ volt lÃ¡tni - Na, Ã©n megyek vadÃ¡szni - intett.

- Szia - mondtam sutÃ¡n.

FelÃ¡lltam, hogy kivegyem a lapokat a szekrÃ©nybÅ‘l, de majdnem elestem.

- HÃ¼lye lÃ¡b! - morogtam.

Ã“vatosan elbicegtem a szekrÃ©nyig. MiutÃ¡n kivettem a lapokat, illetve a szenet visszamentem az Ã¡gyamhoz. RendkÃ-vÃ¼l furcsa volt szÃ¡momra ez a hely. Nem olyan volt, mint Hibbanton. KÃ-vÃ¡ncsi vagyok, mi lehet ott. TalÃ¡n, majd el kellene mennÃ¼nk Fogatlannal oda. Csak megnÃ©zni, hogy mi tÃ¶rtÃ©nik ott. Vajon milyen lehet sÃ¡rkÃ¡ny mÃ³djÃ¡ra repÃ¼lni? De ez szÃ¡momra lehetetlen. Vagy mÃ©gsem? Hirtelen kezdtem rajzolni, illetve tervezni.

- Akkor, ide egy rugÃ³t - gondolkodtam hangosan.

- Hova egy rugÃ³t? - hallottam meg Al hangjÃ¡t.

- Ja, nem Ã©rdekes - sÃ³hajtottam. Ebben a percben kivette a lapot a kezembÅ‘l.

- Ez meg mi? - forgatta a lapot a kezÃ©ben.

- Ã“, ez egy repÃ¼lÅ‘ ruha. Ki akarom prÃ³bÃ¡lni, hogy milyen sÃ¡rkÃ¡ny mÃ³djÃ¡ra repÃ¼lni - ebben a percben dÃ¶bbentem rÃ¡, hogy mekkora hÃ¼lyesÃ©get rajzoltam le - HÃ¼lyesÃ©g, igaz? - nÃ©ztem fel rÃ¡.

- Nem. Hogy akarod megvalÃ³sÃ-tani? - Ã¼lt le velem szemben.

- HÃ¡t elÅ‘szÃ¶r az anyagok kellenÃ©nek - gondolkoztam el.

- Ã•rd Ã¶ssze, hogy mi kell Ã©s megszerzem.

EzutÃ¡n az egÃ©sz dÃ©lutÃ¡nunk arra ment el, hogy tÃ¶kÃ©letesÃ-tsÃ¼k a ruha terveket. Mikor Fogatlan hazaÃ©rt, csak furcsa tekintettel

kÃ©mlelt minket. MegrÃ¡zta a fejÃ©t Ã©s lefekÃ¼dt.

- SzÃ³val, kellene neked valamilyen fegyver is, nem? - kÃ©rdezte, mire bÃ³lintottam.

- De vajon milyen lenne jÃ³ neked? - morfondÃ-rozott - Megvan - villÃ¡mgyorsan kezdett rajzolni, de Ãºgy, hogy kÃ¶vetni sem tudtam - Mit szÃ³lsz ehhez? - emelte fel a papÃ-rt.

- Ã‰s ez mi? - dÃ¶ntÃ¶ttem oldalra a fejem. AkÃ¡rhogy nÃ©ztem nem tudtam kivenni, hogy mi is lehet ez.

- Nem egyÃ©rtelmÅ±? Ez egy tÅ±zkard. CipzÃ¡rhÃ¡tgÃ¡zt tÃ¶ltÃ¼nk bele Ã©s az szikra hatÃ¡sÃ¡ra felrobban - magyarÃ¡zta.

- Ã‰rtem, Ã©s honnan szerzÃ¼nk cipzÃ¡rhÃ¡tgÃ¡zt?

- Majd ez az idiÃ³ta segÃ-t nekÃ¼nk - mutatott Fogatlanra, aki ellensÃ©gesen felmordult. Nem szereti, ha lehÃ¼lyÃ©zik. Ã“rÃ¡ig rajzoltunk Ã©s Ã©szre sem vettÃ¼k, hogy mÃ¡r beesteledett. Al meggyÃºjtott egy gyertyÃ¡t Ã©s tovÃ¡bb folytatta a rajzolÃ¡st.

MÃ¡r a gyertya is a vÃ©gÃ©t jÃ¡rta, mikor Ã¡sÃ-tottam egyet.

- Szerintem Ã©n megyek aludni - Ã¡lltam fel a padlÃ³rÃ³l.

- OkÃ©, majd holnap folytatjuk - hagyta el a szobÃ¡t.

Egy hÃ³nappal kÃ©sÅ‘bb

- Rendben, akkor most jÃ¶n a teszt. FelrepÃ¼lsz az Ã©gbe Ã•lmodozÃ³val Ã©s, amikor Ãºgy gondolod, akkor szÃ³lsz neki Ã©s leugrasz. Ha, a ruhÃ¡val mÃ¡r nem tudsz rendesen irÃ¡nyÃ-tani, akkor szÃ³lsz a bÃ¡tyÃ¡mnak, Ã©s visszaÃ¼lsz rÃ¡, rendben? - vÃ¡zolta fel Al a tervet.

- Ã‰rtettem - Ã¼ltem fel Fogatlanra.

FelrepÃ¼lt, Ã©n pedig Ãºgy csinÃ¡ltam, ahogy Al mondta. CsodÃ¡s Ã©rzÃ©s volt repÃ¼lni. HÃ¡tranÃ©ztem Fogatlanra, aki aggÃ³dÃ³an szemlÃ©lt engem. Nem igazÃ¡n bÃ-zik a testvÃ©re Ã¶tleteiben. Al maga mondta, hogy Fogatlan sosem akarta, hogy mi ketten talÃ¡lkozzunk, mert mindkettÅ‘nknek lehetetlen Ã¶tletek pattannak ki a fejÃ©bÅ‘l, Ã©s ha mi ketten Ã¶sszekerÃ¼lÃ¼nk. Valamilyen szinten igaza van vÃ©gÃ¼l is. Holnap visszaindulunk Hibbantra, hogy megtudjam mik tÃ¶rtÃ©ntek ott. MÃ©g akkor is, ha nem beszÃ©lek senkivel, akkor is lÃ¡tom, hogy vÃ¡ltozott-e valami. Azt mÃ¡r tudom, hogy nincsenek sÃ¡rkÃ¡nytÃ¡madÃ¡sok. Fogatlan elmondta nekem, vagyis a hÃºgÃ¡nak, Å‘ pedig tolmÃ¡csolt nekem. Ez bonyolult. Mikor mÃ¡r a fÃ¡k kezdek kÃ¶zeledni szÃ³ltam az Ã©jfÃºriÃ¡nak, hogy most van vÃ©ge.

ValamiÃ©rt sosem akartam, hogy ezek ketten talÃ¡lkozzanak. Amikor megismertem Hablatyot egybÅ‘l rÃ¡jÃ¶ttem, hogy ugyanolyan dilis tud lenni, mint a testvÃ©rem. BÃ¡r, nÃ©ha mindkettejÃ¼knek vannak jÃ³ Ã¶tletei. De ez a repÃ¼lÅ‘ruha most nagyon megÃ¼tÃ¶tt. Azon a bizonyos dÃ©lutÃ¡non nagyon rossz Ã©rzÃ©sem volt, Ã©s valahogy sejtettem, hogy nem szabad Å‘ket kettesben hagynom. Mert mi is lett a vÃ©geredmÃ©ny. KitalÃ¡ltak nem egy, hanem kettÅ‘ Ã©letveszÃ©lyes dolgot. Hablatynak olyan dolgot adni a kezÃ©be, ami

cipzÃ¡rhÃ¡tgÃ¡zzal mÅ±kÃ¶dik? Al teljesen biztosan a vilÃ¡gvÃ©gÃ©t akarja. Ãšgy Å‘szintÃ©n szerintem ezek ketten kiterveltÃ©k, hogy a vilÃ¡g urai lesznek Ã©s nekem nem akarnak szÃ³lni, nehogy megÃ¡llÃ-tsam Å‘ket. KÃ©t teljesen Å‘rÃ¼lt elme uralja a vilÃ¡got. MÃ©g belegondolni is szÃ¶rnyÅ±. MÃ¡r tÃ©nyleg tÃºl sokat vagyok velÃ¼k. Ã‰n is hÃ¼lyesÃ©geken agyalok. Ebben a pillanatban hallottam, ahogy Hablaty szÃ³l, hogy kellene a segÃ-tsÃ©gem. Lehetnek akÃ¡rmilyen hÃ¼lyÃ©k, mÃ©gis Å‘k a csalÃ¡dom.

- Rendben - pacsiztunk Ã¶ssze Allal. A tesztrepÃ¼lÃ©s tÃ©nyleg sikeres volt. Hihetetlen, hogy holnap itt fogjuk hagyni ezt a helyet. Ez alatt a rÃ¶vid idÅ‘ alatt egÃ©szen hozzÃ¡nÅ‘tt a szÃ-vemhez.

MÃ¡snap reggel:

- VigyÃ¡zzatok magatokra, Ã©s ne csinÃ¡lj ilyen hÃ¼lyesÃ©geket Hablaty. Nem lesz mindig valaki melletted, aki megment. Meg szerintem, kÃ©t mÅ±lÃ¡bbal mÃ¡r nem nÃ©znÃ©l ki olyan jÃ³l. Egy mÃ©g jÃ³l Ã¡ll neked, de kettÅ‘... - beszÃ©lt hosszasan az Ã©jfÃºria lÃ¡ny. Felnevettem, de azÃ©rt rÃ¡bÃ³lintottam - Ã•lmodozÃ³, te pedig ne engedd neki, hogy bajba keveredjen. Ha kell a lÃ¡bÃ¡nÃ¡l fogva hÃºzd el - a sÃ¡rkÃ¡ny mÃ©rgesen bÃ¡mult rÃ¡, Ã©s elfordÃ-totta a fejÃ©t. Al ezen csak felkuncogott.

- HÃ¡t, akkor szia. Majd lehet, hogy meglÃ¡togatunk - vettem fel a sisakomat, majd felÃ¼ltem Fogatlanra.

- Sziasztok - intett.

FelrepÃ¼ltÃ¼nk az Ã©gbe.

- Rendben pajti, a cÃ©l Hibbant - paskoltam meg az oldalÃ¡t. RemÃ©lem, hogy az Ãºt zÃ¶kkenÅ‘ mentesen megy Ã©s nem fog semmi rossz tÃ¶rtÃ©nni. MÃ©g Hibbanton sem.

Ãšgy tÅ±nik, hiÃ¡ba remÃ©nykedtem...

End
file.